

သောတိုင်မြို့ကြီးစိုက်

တနိုးစီးမှူးကြီးခင်ခင်

ထောင်နန်းစံကေရီများ၏
မိန်းမထောင်ကတ်လမ်းများ

စာရေးဆရာ ထောင်ပိုင်ကြီးစိုးဝေရေးတဲ့ ဝတ္ထု

(၁)

စာရေးဆရာစိုးဝေ ထောင်ပိုင်ကြီး(ငြိမ်း)က သူ့ရဲ့ တတိယမြောက် ဝတ္ထုတိုပေါင်းချုပ်စာအုပ်မှာ အမှာ စာရေးသားပေးဖို့ မေတ္တာရပ်ခံပါသော ကြောင့် ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာ ကျွန်တော် အမှာ စာ ရေးလိုက်ရပါတယ်ခင်ဗျ။

ပြောရရင်တော့ စာရေးဆရာစိုးဝေ ထောင်ပိုင်ကြီး(ငြိမ်း)ဆိုသူသည် ကလောင်စုံတစ်ဦးမဟုတ်ပါ။ ဆရာသည် မဂ္ဂဇင်းပေါင်းများစွာမှာ သူ့ကိုယ်တွေ့ အကျဉ်းထောင်ဘဝ ဝတ္ထုတို၊ ဝတ္ထုရှည်တွေ မြောက်မြားစွာ ရေးသားနေသူ၊ ဝတ္ထုတိုပေါင်းချုပ်တွေ တစ်အုပ်ပြီးတစ်အုပ် ထုတ်ဝေရန် ကြိုးစားခဲ့ပြီး ကြိုးစားနေဆဲ လက်တွေ့သမား စာရေးဆရာတစ်ဦးပါလို့ ဦးစွာ ပြောပြရပါတယ်။

*

(၂)

စာရေးဆရာထောင်ပိုင်ကြီးစိုးဝေနှင့် ကျွန်တော်တို့ စိတ်ကူးသစ်စာပေ ဝိုင်းတော်သားများ တို့ ဟာ မကြာခဏ စာပေတိုက်မှာ ဆုံပြီး စာအကြောင်း၊ ထောင်အကြောင်း၊ နိုင်ငံရေးအကြောင်း၊ လူ့ဘဝတွေအကြောင်း ပြောကြ၊ ဆိုကြ၊ ဝေဖန်ကြ၊ ပြီးရင် ရယ်စရာမော

စရာတွေ ပြောဖြစ်ကြ -

ရင်းနှီးလာတော့မှ စာရေးဆရာ ထောင်ပိုင်ကြီးစိုးဝေဆိုတာ ပျော်ပျော်နေတတ်သူပါလား၊ စာရေးဆရာအချင်းချင်း အခက်အခဲရှိလျှင် ကိုယ်စွမ်းညာဏ်စွမ်းရှိသမျှ လှိုက်လှိုက်လဲ့လဲ့ ကူညီစောင့်ရှောက်တတ်သူပါလားဆိုတာ သိခဲ့ရတယ်ခင်ဗျ။

သူ့ကိုကြိုက်သလို နောက်ပြောင်ပါ၊ ဝေဖန်ပါ စိတ်ဆိုးခဲ့ပါတယ်။ သူ စာအုပ်တိုက်ကို ရောက်လာရင် အလွန်ပျော်စရာ ကောင်းပါတယ်။ လာဖို့ လည်း မျှော်ခဲ့ရပါတယ်။

သဘောသကာယကောင်းသလို...စာရေးလည်းကောင်းသူမို့ အကျဉ်းထောင်ထဲက အကျဉ်းသား၊ အချုပ်သားတွေရဲ့ ပြစ်မှုကျူးလွန်ရတဲ့ အကြောင်းတွေ၊ ရဲဘက်စခန်းရောက်ဘဝတွေ နေ့နေညညစိုးရိမ်ကြောင့်ကျနေခဲ့ရတဲ့ ထောင်အမှုထမ်း၊ ရာထူးကြီးငယ်တို့ ရဲ့ ဘဝတွေကို ကြိုးစားသရုပ်ဖော်သွားတာ စိတ်ဝင်စားစရာ ကောင်းတယ်ခင်ဗျ။

★

(၃)

ကျွန်တော် စာဖတ်အားကြီးခဲ့စဉ်က အကျဉ်းထောင်အကြောင်းကို ရေးတဲ့ စာရေးဆရာများ ရဲ့ ကိုယ်တွေ့ဝတ္ထုဆောင်းပါးတွေကို စူးစူးစိုက်စိုက် ဖတ်ခဲ့ပါတယ်။

အကျဉ်းထောင်အကြောင်းရေးတဲ့ စာရေးဆရာတွေထဲကဆိုရင် ဆရာ ရန်အောင်မောင်မောင်၊ ဆရာကြီး မြောင်းမြမောင်ကို၊ ဆရာကျော်မြသန်း၊ ဆရာထားဝယ်ကျော်မင်း၊ ဗိုလ်မှူးချစ်ကောင်းအပါအဝင် အကျဉ်း

ထောင် ကိုယ်တွေ့အကြောင်းရေးတဲ့ စာရေးဆရာတွေရဲ့ ဝတ္ထု၊ ဆောင်းပါးတွေကို တရှိုက်မက်မက်ဖတ်ပြီး သူတို့လို အကျဉ်းထောင် ကိုယ်တွေ့ ဝတ္ထုတွေ ရေးချင်စိတ် ဖြစ်ခဲ့ရတယ်ခင်ဗျ။

ကံဆိုးတာလား၊ ကံကောင်းတာလား မသိ။

၁၉၈၈ ခုနှစ် ဒီမိုကရေစီအရေးတော်ပုံကြီးကို တပ်မတော်က ဖြိုခွင်းသိမ်းပိုက်ပြီး စစ်အုပ်ချုပ်ရေး ဥပဒေနဲ့ အုပ်ချုပ်စဉ်ကာလမှာ ...

ကျွန်တော် အရေးပေါ် အက်ဥပဒေပုဒ်မ ၅(ည) နဲ့ အရေးယူခံခဲ့ရပြီး အင်းစိန်အကျဉ်းထောင် တိုက်ခန်းနံပါတ် အတော်များများမှာ တိုက်ပိတ် နေထိုင်ခဲ့ရတယ်။

အင်းစိန်ထောင်ကို ရောက်တော့မှ ထောင်ရဲ့ အရသာကို မြိန်မြိန်ရှက်ရှက် ခံစားခဲ့ရတယ်။

(၆) ပေသာသာ တိုက်ခန်းထဲမှာ အချုပ်သား (၅)ဦးနဲ့ အတူနေခဲ့ရတယ်။ ရွာအသုဘနဲ့ အလှူပွဲမှာ ဟိုတုန်းက မြေကြီးပေါ်ခင်းတဲ့ ဝါးနှီးဖျာစုတ်ပေါ်မှာ လူ (၅)ဦး မလှုပ်သာ၊ မလွန်သာ ပူးကပ်အိပ်ခဲ့ရတယ်။

ခြေရင်းမှာ ပလတ်စတစ်ဇလုံ၊ ချေးအိုး (ဂန်ဖလား)နဲ့ သေးအိုးက အနံ့တထောင်းထောင်းနဲ့ (၂၄) နာရီ နေရာယူထားရဲ့ ။

ရှက်မနေနဲ့ ချေးပါချင်ရင် ဖင်လှန်ပြီး ပါချလိုက်။ မကြည့်ရဲရင် မျက်နှာလွှဲနေ။ ပြီးရင် ဖွဲပြာနဲ့ ဖုံးလိုက်။

ဒီမှာ ထောင်ပေါင်းထမင်းနဲ့ ‘တာလပေါ’ ဟင်းကို မကြိုက်ကြိုက် ကြိုက်ကြိုက် စားခဲ့ရတယ်။ ဆရာစိုးဝေရေးတဲ့ ဝတ္ထုတိုထဲမှာ တာလပေါဟင်းအကြောင်း ရေးထားပါတယ်။ ဖတ်ရှုခံစားကြည့်ပါတော့ခင်ဗျာ

တိုက်ခန်းရှေ့မှာ သံတိုင်တွေ ခပ်စိပ်စိပ် စိုက်ထားတယ်။ အလွန်ကြီး
တဲ့ သော့ကြီးခတ်ထားလို့ ။ အပေါ်မိုးမှာ (၄၀) ဝပ် မီးလုံးတစ်လုံးရှိရဲ့ ။

တိုက်ခန်းရှေ့မှာ လူတစ်ရပ်ကျော်မြင့်တဲ့ သွပ်ပြားစည်းရိုး ကာထားသေးတယ်။ တိုက်ရှေ့လမ်းမှာ အချုပ်သားလူသစ်ခေါ်လာရင် ဘယ်သူမှ နီး မသိရဘူး။ လှမ်းမမေးရဘူး။ မေးရင် ပြစ်ဒဏ်တိုက်ဆိုတဲ့ တိုက်ကိုပို့ရော။

ကျွန်တော်တို့ တိုက်ထဲက လှမ်းကြည့်ရင် သွပ်ပြားစည်းရိုးအောက်ခြေကနေ သွားနေတဲ့ ခြေထောက်တွေကို မြင်ရ ပြီး...

ဟိုခြေထောက်က ထောင်အမှုထမ်းခြေထောက်။

ဟို ပုဆိုးအောက်နားနဲ့ က လူယောက်ျား အချုပ်သား။

ဟို ခြေထောက်မှာ သင်္ကန်းစတွေ့တယ်။ အဲဒါ သံဃာတော်.. အဲဒီလို စဉ်းစားခန့်မှန်းရတယ်။

ထောင်ဝင်စာ ပိတ်ထားလို့ ဧည့်တွေလည်း မတွေ့ရ၊
အိမ်ပို့ငါးပိကြော် မစားရ၊ ဆေးလိပ်မသောက်ရ၊ ဝဲတွေ ပေါက်လာတယ်
။ ပြည်တည်နာတွေ ဖြစ်လာတယ်။ ကြမ်းပိုးကကိုက်၊ ခြင်ကကိုက်၊ ချေး
နံ့သေးနံ့ကနံ၊ ပုံစံထမင်းကို စားကြ။

ကိုယ့်အခန်းထဲက ချေးနဲ့ သေးအိုး မိုးလင်းရင် စွန့်ပစ်အရပ်မှာ သွား
စွန့်၊ သေးအိုးကို အလွန်ကြီးမားတဲ့ သေးစုစဉ်အိုးထဲမှာ သွန်ထည့်။

ချေးအိုးသေးအိုး သွားစွန့်ရင် ဘေးဘယ်ညာ မကြည့်ရ၊ ဘေးဘယ်ညာ တိုက်ခန်းတွေက နာမည်လှမ်းအော်မေးရင် ပြန်မပြောရ၊ ပြောခဲ့သော် ပြစ်ဒဏ်တိုက်ဆိုတဲ့ အရပ်ကို ပို့၊ ဘေးဘယ်ညာ မကြည့်ရ။

ပြန်မပြောရဲ။

သို့သော် ချေးအိုး၊ သေးအိုး မိုးလင်းလို့ သွားစွန့်ရတဲ့ အလုပ်ကို အရမ်းလုပ်ချင်တယ်ဗျာ။

ဘာလို့ လုပ်ချင်လဲဆိုတော့ အဲဒီလို ချေးအိုးသေးအိုး စွန့်ရတဲ့ အချိန် ကျမှ ပြင်ပလေကို အားရပါးရ ရှူခွင့်ရတယ်။ မိုးကောင်းကင်ကြီးကို မော့ကြည့်ခွင့်ရတယ်။ သစ်ပင်စိမ်းစိမ်းတွေကိုလည်း မြင်ခွင့်ရတယ်လေ ။

★

(၄)

တိုက်ပိတ်ထားရာကနေ အဆောင်ကို ရောက်သွားတော့မှ လွတ်လပ် ပေါ့ပါးသွားခဲ့ရတယ်။ တိုက်ထဲမှာ နေရတုန်းက ရေ ရက်မှန်းမချိုးခဲ့ရ ဘူး။

အဆောင်ကိုရောက်မှ ရေမှန်မှန်ချိုးရတယ်။

ရေချိုးရတာလည်း ရေဘုတ်ကိုင်ရဲ့ အမိန့်ပေးသံနှင့် ကြိမ်လုံးကျော ပေါ်ကျမှာ ကို သတိထားနေရတယ်။

‘ခပ်တစ်ခွက်’ ဆိုမှ ထမင်းစားပန်းကန်နဲ့ အုတ်ကန်ထဲက ရေကိုခပ် ရတယ်။ ချိုး (လောင်း) ဆိုမှ လောင်းရတယ်။ လောင်း (ချိုး) အမိန့်မပေး ဘဲ ကိုယ်ပေါ် ရေလောင်းရင် ရေဘုတ်ကိုင်ရဲ့ ကြိမ်လုံးတော်က ကျောပြင်နဲ့ တင်ပါးကို မြည်းပါရော။ အရှိုးကို ထင်းခနဲပဲ။

ဪ...ထောင်ဆိုတာ ကိုယ့်မြို့က အချုပ်နဲ့ မတူပါလား... စည်းကမ်းကြီးပါကလား... အမှား မခံပါကလား။ ထမင်းမဝလို့ ထပ်ပေးပါ

ပြောလို့ မရ။ ထောင်ထဲမှာ လူရင်းလူပိုင် မရှိရင် နေထိုင်စားသောက် ရေးမလွယ်လှ။

ပဲဟင်းထည့်ပေးရင် ပဲဖတ်က လေးငါးစေ့ပဲပါတယ်။ အရည်ကျဲက များများ ။ ပဲထပ်ထည့်ပေးပါဦးလို့ အကွန့်တက်ရင် ထမင်းဘုတ်ကိုက လက်ထဲက ထမင်းပန်းကန်ကို ဆွဲယူလွှင့်ပစ်ပြီး...

“မင်းအမေလင်အိမ် မဟုတ်ဘူး ။ ဒါ...ထောင်။ စားချင်စား မစားချင် နေ။ ငါရိုးမသား...သေဟ”

နားရင်းကို ရိုက်တယ်။ ဆောင့်ကန်တယ်။ ဆေးပေါ့လိပ်ပေးပြီး ပေါင်းသင်းထားရတယ်။ ဒီတော့မှ ပဲဖတ်လေး ပိုပိုသာသာနဲ့ စားရတယ်။

အဲဒါ ၁၉၈၉ ခုနှစ်တုန်းက ကျွန်တော်တွေကြုံခဲ့ရတဲ့ ထောင်ထဲက ဘဝ။

ရေးစရာ အများကြီးရှိတယ်။

ထောင်ကျစာရေးဆရာက သူခံစားရတဲ့ အကျဉ်းထောင်ရဲ့ ဘဝကို သူ့အမြင်၊ သူ့ခံစားချက်နဲ့ ရေးဖွဲ့တယ်။

ထောင်အမှုထမ်း စာရေးဆရာကျတော့လည်း သူကိုယ်တိုင် ကြုံတွေ့ ဖြေရှင်း ကိုင်တွယ်ခဲ့ရတဲ့ ထောင်အမှုထမ်းဘဝရဲ့ ပြဿနာပေါင်းစုံကို သူ ပြန်ရေးတယ်။

အမြင်မတူတဲ့ စာရေးဆရာနှစ်ဦး နှစ်မျိုးရေးတဲ့ အကျဉ်းထောင်ဘဝ ၊ ရဲဘက်ဘဝတွေ ဖတ်ရတာ အရသာတစ်မျိုးစီ ခံစားရတာပါပဲ။

ကျွန်တော် ထောင်ကထွက်လာတော့ ကျွန်တော် အလွန်ရေးချင်တဲ့ အကျဉ်းထောင်ဘဝ ကိုယ်တွေ့ အချုပ်သားဘဝတွေ ဝတ္ထုတိုတွေ၊ ဝတ္ထုတိုပေါင်းချုပ်တွေ ရေးဖြစ်ခဲ့တယ်။

ဒါ...ဘဝမှာ အမြတ်ပါပဲ။

*

(၅)

စာရေးဆရာ ထောင်ပိုင်ကြီး(ငြိမ်း) စိုးဝေကျတော့ ကျွန်တော်တို့ နဲ့ မတူတော့။ သူက ထောင်မှူးလေး၊ ထောင်မှူးကြီး၊ ထောင်ပိုင်ကြီးဘဝနဲ့ ထောင်အတော်များများမှာ ရော၊ ရဲဘက်စခန်းတွေမှာ ပါ တာဝန်ယူခဲ့ရ သူ။

သူ့မှာ အတွေ့အကြုံတွေ အများကြီး။

သူခိုး၊ ခါးပိုက်နှိုက်၊ ပြည့်တန်ဆာ၊ လူလိမ်၊ ဓားပြ၊ မုဒိမ်း၊ လူသတ် သမား၊ နိုင်ငံရေးသမား၊ မူးယစ်ဆေးသမား...စတဲ့ အချုပ်သား၊ အကျဉ်း သား ထောင်ကျများ စွာကို ကိုင်တွယ်အုပ်ချုပ်ခဲ့ရတော့ အချုပ်သားအကျဉ်းသား ထောင်ကျတွေရဲ့ အဖြစ်အပျက်တွေကို လုံးစေ့ ပတ်စေ့ သိနေတယ်။ သူတို့ ရဲ့ စရိုက်ကောင်း၊ စရိုက်ဆိုး၊ ညဉ့်ကောင်း ညဉ့်ဆိုးတွေကို သိနေတယ်။ သိလို့ လည်း စိပ်နေအောင် ရေးသား သရုပ်ဖော်နိုင်ခဲ့တယ်လေ။

ဆရာစိုးဝေရေးသား သရုပ်ဖော်တဲ့ ဝတ္ထုတိုတွေမှာ သနားစရာကောင်းတဲ့ ထောင်ကျရဲဘက်အမျိုးသမီးကြီး တန်းစီးဒေါသက်မေရဲ့ ဘဝကို ‘ ကံကြမ္မာမာယာ’ ဝတ္ထုမှာ ဖတ်ပြီး ရင်နင့်ခဲ့ရတယ်။

ဒေါသက်မေရဲ့ ယောက်ျား သူဌေးဦးမြတ်မင်းရဲ့ အတ္ထုကြီးမှု၊ သစ္စာမဲ့မှုကို ဖတ်ပြီး ရွံခဲ့ရတယ်။

ဂျူးဂျူးဆိုတဲ့ ဦးမြတ်မင်းမယားငယ်လေးရဲ့ ကျေးဇူးကန်းမှုကို ဖတ်ပြီး အသည်းယားခဲ့ရတယ်။

‘ရေဆန်လေဆန် မပေဒါ’ ကို ဖတ်ပြီး...

ဥပဒေကို နားမလည်ဘဲ လင်မူးယစ်ဆေးသမားကို ချစ်ခဲ့ရပြီး ထောင်ကျခဲ့ရတဲ့ ဘဝ၊ ထောင်ကလွတ်ပြန်တော့ လူရင်းလူယုံ ထောင်ကျလွတ်မိန်းမရဲ့ သွေးဆောင်ဖျားယောင်းမှုကြောင့် ပြည့်တန်ဆာမဘဝ မရောက်ချင်ဘဲ ရောက်ခဲ့ရတဲ့ ဘဝ။

အဲဒီဘဝကနေကိုယ်လွတ်ရုန်းစွန့်စားပြီး မိုးကုတ်(ထာပွဲ)ကျောက်ရောင်းဝယ်ရေးဘက်ရောက်သွားပြီး ကျောက်ရောင်းဝယ်ရေးသမားဘဝ ဖြစ်ခဲ့ရာက ကြုံရတဲ့ ဘဝရေဆန်။

ပြီး ‘မမြင်ရသော သံယောဇဉ်’ ဆိုတဲ့ ဝတ္ထု။

အကျဉ်းသူမလေး အဓမ္မသမားရဲ့ ကျူးလွန်မှုကြောင့် အဓမ္မသမားကို သတ်ပြီး ထောင်ထဲဝင်လာခဲ့ရတာ။ ထောင်ထဲဝင်လာတုန်းက အပျိုလို့ မှတ်ပုံတင်ခဲ့တာ။

အချိန်တန်တော့ ကိုယ်ဝန်ရှိ လာပြီး ထောင်မှူးမမတွေ မျက်ကလူးဆန်ပျာဖြစ် ရင်တုန်ခဲ့ရတဲ့ ဘဝ။ စစ်ဆေးဖြေရှင်းရတဲ့ ဘဝ။

အကျဉ်းသူမိန်းကလေးရဲ့ ရင်သွေးလေးအပေါ် ခွဲခွာရတော့မည့် အကျဉ်းထောင်ဥပဒေရဲ့ ကန့်သတ်ချက်ကြား မျက်ရည်စက်များ ။

ဆရာစိုးဝေရဲ့ ဝတ္ထုတွေထဲမှာ ဘဝတွေပါတယ်။ ရင်နင့်စရာမျက်ရည်စက်တွေ စီးကျနေတာ မြင်ရတယ်။

ရဲဘက် ကျောက်ထုစခန်းက ပင်ပန်းဆင်းရဲလှတဲ့ ဘဝတွေကို ဖတ်ပြီး ကိုယ်ပါ မောဟိုက်လာတယ်။

(ထာပွဲ)က ကျောက်သမားတွေရဲ့ ဘဝကို ဖတ်ပြီး မပေဒါကို ကြီးပွားချမ်းသာ စေချင်လိုက်တာရယ်ဗျ။

သို့သော်...မပေဒါ...ရေဆန်လေဆန်လမ်းပေါ်မှာ ...

*

(၆)

စာရေးဆရာ ထောင်ပိုင်ကြီးစိုးဝေ (ငြိမ်း)၊ ရန်ကုန်ယာယီအချုပ်ခန်း
မှာ ထောင်မှူးဘဝနှင့် တာဝန်ကျစဉ်က လူကြီးသား အချုပ်သားတစ်ဦး
ကို ထိုးကြိတ်ရိုက်နှက်မှုနှင့် ဆရာစိုးဝေ မိုးကုတ်အကျဉ်းထောင်ကို
ပြောင်းရွှေ့ခဲ့ရတယ်။

လူကြီးသားက မူးယစ်ဆေးမှုနဲ့ ရန်ကုန်အချုပ်ထဲ ဝင်လာတာ။
လူကြီးသားဆိုတဲ့ အရှိန်နဲ့ စည်းကမ်းဖောက်လို့ ပြောဆိုဆုံးမလို့ မရခဲ့။

ဒီတော့...

အမှန်က စာရေးဆရာစိုးဝေ ထောင်ပိုင်ကြီး(ငြိမ်း)က စိတ်ရင်းကော
င်းပါတယ်။ အကျဉ်းထောင်အရာရှိဆိုတော့ စည်းကမ်းတိကျတဲ့ သူလေ။

သူ အကျဉ်းထောင်ထဲမှာ အားကိုးရာမဲ့တဲ့ ထောင်ကျအကျဉ်းသား
တွေကို အယူခံလွှာ အကောင်းဆုံး ရေးပေးကူညီခဲ့ဖူးတယ်။ အယူခံလွှာ
အရေးကောင်းလို့ ကံကောင်းခဲ့သူတွေ ရှိခဲ့တယ်။

စောင့်ရှောက်သင့်သမျှကို စောင့်ရှောက်ခဲ့တယ်။

အတိအကျလုပ်သင့်တာကိုလည်း ပြတ်ပြတ်သားသား လုပ်ခဲ့တယ်။
ဒါက သူ့ရဲ့ ဝန်ထမ်းဘဝ သမိုင်းပါ။

အခု သူ စာရေးဆရာဘဝကို ခံယူနေပါပြီ။

သူ့ကိုယ်တွေ့ အကျဉ်းဦးစီးက အရာရှိမဟုတ်တော့။
ထောင်ကျအကျဉ်းသား အကျဉ်းသူတွေရဲ့ ဘဝတွေကို သူ့စိတ်ခံစားချက်

နဲ့ သူ ဘဝသရုပ်တွေ ဖော်ပြ ဝတ္ထုရေးခဲ့ပါပြီ။

ကျွန်တော် အကြံပြုချင်တာကတော့...

စာရေးဆရာစိုးဝေ ထောင်ပိုင်ကြီး(ငြိမ်း)ရဲ့ ဝတ္ထုတိုတွေကို ဖတ်ဖြစ်
အောင် ဖတ်ကြည့်ပါ။ အကျဉ်းသူတို့ ရဲ့ ဘဝရေစီးကြောင်းပုံထဲမှာ မျက်
ရည်၊ ရှိုက်သံ၊ တောက်ခတ်သံ၊ ကြေကွဲသံ၊ အော့နှလုံးနာသံ၊ နောင်တရ
သံ၊ တရားရသံတွေကို ရုပ်မြင်သံကြားမြင်ရမှာ မလွဲဧကန်မို့ ပါပဲဗျာ။

မောင်ညိုမှ ဝိုင်း(သန်လျင်)

*

အတ္တနောမတိ စာမျက်နှာများ
ဖြူးထိန်၏ အမှာ

(၁)

ကျွန်တော်က သူ့နောက်ထပ်စာအုပ်တွင် ဒုတိယအကြိမ် အမှာ စာ
ရေးပေးရန် အလွယ်တကူပင် သဘောတူလိုက်ပါသည်။ ။ ထို့ပြင် သူ၏
နောက်ထပ်တောင်းဆိုမှုကိုလည်း ချက်ချင်းပင် လက်ခံလိုက်ပါသည်။ ။
သူ၏ နောက်ထပ်တောင်းဆိုမှုမှာ သူ့စာအုပ်ကို တည်းဖြတ်ပေးရန် ဖြစ်
ပါသည်။ ။ သူ့စာအုပ်တစ်အုပ်လုံးကို စိတ်ကြိုက်ပြင်ပါ။ ဖြတ်စရာရှိတာ
ဖြတ်ပါဟူ၍ ပြောကာ သူ့စာမူတစ်ထပ်ကြီးကို ပေးလိုက်ပါသည်။ ။ မ
အားမလပ်သည့်ကြားမှ လုပ်ကိုင်ပေးရမည်ကို သိသည့်အတွက် သူ စော
င့်နိုင်ပါကြောင်း ပြောလိုက်ပြန်သေးသည်။ ။

သို့သော်လည်း နောက်တစ်ရက်တွင် အိမ်၌ သူ့စာမူကြီးကိုပဲ ဦးစား
ပေး၍ ဖတ်ရှုလိုက်ပါသည်။ ။ ဒီတစ်ခါတော့ ထောင်ပိုင်ကြီးစိုးဝေသည် ‘
ထောင်နန်းစံဇကရီများ’ အကြောင်းကို သူ့ကိုယ်တွေ့မှ နုတ်ယူ၍ ရေး
သားထားသည် ကို တွေ့ရပါသည်။ ။ စိတ်ဝင်စားဖွယ် ကောင်းလှပါသည်
။ မိန်းမထောင်နန်းစံများ အကြောင်းကို သိချင်သည် မှာ ကြာပါပြီ။

ကျွန်တော်က ထောင်ကျဖူးသည့်အတွက် ထောင်ကျယောက်ျားများ
ကို ဘယ်လိုထားပုံ၊ ဘယ်လိုအုပ်ချုပ်ပုံ၊ ဘယ်လိုအပြစ်ပေးပုံ၊ ဘယ်လိုခို
င်းစေပုံ၊ ဘယ်လို နေထိုင်စားသောက်ရပုံ၊ ဘယ်လို အိပ်စက်ရပုံများကို

သိရှိပြီး ဖြစ်ပါသည်။ မိန်းမတွေကျတော့ ဘယ်လိုထားသနည်း။ ဘယ်လို အုပ်ချုပ်သနည်း။ ဘယ်လို ထောင်ကျင့်ထောင်ကြံများ ရှိကြသလဲ။ ယောက်ျားတွေလိုပဲ ထောင်ထဲမှာ လက်ကောက်ကျတာ၊ အပြစ်ကျူးလွန်တာ၊ လိင်တူဆက်ဆံတာတွေ ရှိပါသလား။ လပေါင်းများစွာတွေကို ကျွန်တော် သိချင်သည်။ အခုတော့ သူ့စာအုပ်ဖတ်၍ ကျွန်တော် အတန်အတင့် သိခဲ့ရပြီ။

အထူးသဖြင့် မိန်းမထောင်ထဲမှာ အများဆုံး စိုက်ပျိုးခိုင်းတာကတော့ ချဉ်ပေါင်၊ ကန်စွန်းနဲ့ ဟင်းနုနွယ်က အဓိကပါပဲ။ ကျန်တဲ့ သီးနှံတွေဖြစ်တဲ့ ခရမ်း၊ မုန်လာ၊ ရုံးပတီ၊ ပဲလင်းမြွေ၊ သခွား စတဲ့ သီးနှံတွေကို စိုက်ပျိုးဖို့ ခွင့်မပြုပါဘူး။ ဘာဖြစ်လို့ လဲဆိုတာ တွေးကြည့်ကြပေါ့။

ကျားမ ကွဲပြားမှုကြောင့် သူတို့ ကိုတော့ တခြားနေရာတွေမှာ တစ်မျိုး အုပ်ချုပ်ရသည်။ တစ်မျိုး ကိုင်တွယ်ရသည်။ သိမ်မွေ့တဲ့ လုပ်နည်းလုပ်ဟန်များကို ကျင့်သုံးရသည်။ ဒါတွေကို သိရှိရသည့်အတွက် စာရေးသူစိုးဝေကို ကျေးဇူးတင်မိပါသည်။ သူ့စာမူထဲတွင် ထောင်ကျမိန်းမများ၏ စိတ်နေသဘောထား၊ ပြုမူကျင့်ကြံပုံ၊ မိန်းမသဘာဝ ဇီဝကြောင်ပုံ၊ အတင်းအဖျင်း ပြောတတ်ပုံ၊ လှချင်ပချင်ကြပုံ၊ မိန်းမစရိုက်များ၊ အလေ့အထများ ပေါ်လွင်နေသည်။

သည် နေရာတွင် အလျဉ်းသင့်သလို မခြွင်းမချန် ပြောရမည်ဆိုလျှင် မသဘာဝ၊ ဖိုသဘာဝများ အတိုင်း တောထဲတွင် ကျားကလည်း မကိုမမြင်ရတာကြာ၍ မကို တွေ့ချင် မြင်ချင်သည်။ မကြားရတာကြာ၍ မအသံကို ကြားချင် နားထောင်ချင်ကြသည်။ ထိုနည်းတူပင် မဆိုသည့် ဣတ္ထိလိင်များကလည်း ကျားကို တွေ့ချင် မြင်ချင် ကျားအသံကို ကြားချင် နားထောင်ချင်ကြသည်။ မှာ ထောင်ကျတာ ကြာလေ ပို၍ သိသာ လာလေဖြ

စ်သည် ။ ထို့ကြောင့် ထောင်ဝါဒါများ ပြောတတ်သည့် သူတို့ ၏ လက်စွဲ စကားမှာ “မင်းတို့ ကို လူကို ထောင်ချတာ၊ မဟုတ်ဘူး ကွ×××ကို ထောင်ချတာကွ” တဲ့ ။ ကဲ...ကောင်းရောဗျာ။ တကယ်စဉ်းစားကြည့် တော့လည်း ဟုတ်နေတာပဲ မဟုတ်လား။ ဒီတော့ လောကကြီးသည် ဖိုန င်မတို့ ပေါင်းစပ်ထားသည့် ကမ္ဘာဖြစ်သည် ဟု ။

တစ်ဖန် ထောင်ထဲတွင် ယောက်ျားလျာများ ၏ ကျသစ်ချောချောလှ လှ မိန်းကလေးများ ဝင်လာလျှင် သူ့ဟာ ငါ့ဟာ လုတတ်ကြပုံများ ၊ မိန်း မချင်း သံဝါသပြုတတ်ကြပုံများမှာ လည်း ထောင်နန်းစံ လူဆိုးလူမိုက်များ အတိုင်းပါပဲလားဟု မှတ်ချက်ချမိပါသည်။ ။

မိန်းမထောင်တွင် ထောင်ကျမိန်းမများ လည်း ထောင်ကျယောက်ျား များ လိုပင် ထောင်ထဲတွင် အလုပ်ကြမ်းများ လုပ်ရပါသည်။ ။ သူတို့ လုပ် ရသော အလုပ်များမှာ တောင်ယာလုပ်ငန်း၊ တက်တင်းထိုးလုပ်ငန်း၊ ဆေးလိပ်လုပ်ငန်းများ ၊ မိလ္လာသိမ်းလုပ်ငန်း၊ ရေကန်ဆေးကြောသန့်စင်ခြင်းလုပ်ငန်း၊ ထမင်းအိုး၊ ပဲဟင်းတို့ ထည့် ထားတဲ့ တိုင်ကီပြတ်ကြီးများကို ထမ်းပြီး ထမင်းကျွေးဆောင်တွင် အကျ ဉ်းသူများကို ကျွေးမွေးရသော ထမင်းဘုတ်ကိုင်လုပ်ငန်း စတဲ့ ပင်မအ လုပ်အကိုင်တွေ ရှိသလို တစ်ခါတစ်ရံဘောက်ဆင်းလို့ ခေါ်တဲ့ ကြုံရာကျ ပန်း အလုပ်မျိုးတွေလည်း ရှိပါတယ်။ များ သောအားဖြင့် ပြည့်တန်ဆာ အက်တို့ အချိန်မတော် လမ်းလျှောက်မှုတို့ သာတီးဒီခေါ်တဲ့ အခြေအနေ မဲ့တွေကိုတော့ မလွဲမသွေ သောက်ဆင်းချတတ်လေ့ရှိပါတယ်။

ဒါ့အပြင်လည်း ယောက်ျားတွေကို ရဲဘက်ထုတ်ပြီး ကျောက်ထုတ်စ ခန်းတွေမှာ အလုပ်ခိုင်းသလို မိန်းမတွေကိုလည်း ရဲဘက်ထုတ်ပြီး ကျောက်ထုတ်စခန်းတွေမှာ ကျောက်ထုခိုင်းတာတွေ ရှိပါတယ်။

အဲဒီမှာ ယောက်ျားထောင်ကျတွေနဲ့ မတူတဲ့ မိန်းမအကျဉ်းသားကိစ္စတွေမှာ တစ်မူထူးခြားမှုတွေ ရှိပါတယ်။ ထောင်ကျလာတုန်းက ထောင်ကျမှတ်ပုံတင်ရုံးမှာ အပျိုလို့ ရေးထားတယ်။ မကြာမီ ကိုယ်ဝန်ရှိလာတာမျိုးတွေ ကြုံရတယ်။ အဲဒီအခါမှာ ထောင်အာဏာပိုင်တွေ ခြေမကိုင်မိ၊ လက်မကိုင်မိ ဖြစ်ရတော့တယ်။ မိန်းမဆောင်မှာ ယောက်ျားသားမရှိဘဲနဲ့ ဘယ်က ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲပေါ့။ မိန်းမဆောင်မှာ ဂျူတီဝင်ရတဲ့ ထောင်မှူး၊ ထောင်ပိုင်တွေကများ စော်ကားလိုက်သလား၊ ဘာလား... ညာလား စဉ်းစားရ ခက်နေတာပေါ့။ ဒါပေမဲ့ အဖြေမှန်က ထွက်ပေါ်လာတယ်။ အဲဒီမိန်းကလေးက မုဒိမ်းကျင့်ခံရတဲ့ မိန်းကလေး။ သူ့ကို စော်ကားလို့ ဓားနဲ့ ပြန်ထိုးရာက ထောင်ကျလာတာဖြစ်တယ်။ ဒါဟာ တစ်ဖက်သက်ကျူးလွန်မှုဟာ အထမြောက်သွားတဲ့ သဘော ဖြစ်နေတာကို စစ်ဆေးတွေ့ရှိတာမျိုးတွေ ဖြစ်တယ်။

နောက်ပြီးတော့ ထောင်ထဲမှာ မွေးတဲ့ ကလေးတွေ၊ ထောင်ကျတဲ့ အခါ ပါလာတဲ့ ကလေးတွေကို ထောင်ထဲမှာ ထည့်ထားတာနဲ့ ပတ်သက်ပြီး လူတွေက ပြောကြဆိုကြတယ်။ လူကြီးအပြစ် ကလေးကို ပါ ထောင်ချတယ်ပေါ့။ ဒီလို မဟုတ်ပါဘူး။ အပြင်မှာ ထားခဲ့လို့ ရှိရင် အဲဒီကလေးကို ကြည့်မဲ့ရှုမဲ့သူ မရှိတာကြောင့် ဖြစ်တယ်။ မိခင်ဖြစ်သူမှာ မိဘမဲ့ ဆွေမရှိ မျိုးမရှိတာကြောင့် ဖြစ်တယ်။ ဒီတော့ မိန်းကလေးဆိုရင် ထောင်ထဲမှာ ၅ နှစ် ၆ နှစ်လောက်အထိ ထားလို့ ရတယ်။ အဲဒီထက်ကျော်ရင်တော့ ဘယ်လိုပဲဖြစ်ဖြစ် ထောင်မှာ မထားတော့ဘူး။ ယောက်ျားလေး ဆိုရင်တော့ ၅ နှစ် ပြည့်တာနဲ့ အပြင်ထုတ်ဖို့ စီစဉ်ရတော့တယ်။ ဒီ ဗဟု သုတတွေကို ဒီစာအုပ်မှာ ရတဲ့ အတွက် တော်တော်ကို မိန်းမထောင်အကြောင်း နားလည်လာပါတယ်။

မြန်မာပြည်ရှိ ထောင်တိုင်းသည် “ပုံစံ” ထောင်များ ဖြစ်ကြပါသည် ။

ထောင်ထဲတွင် အကျဉ်းသားများကို “ပုံစံ” နှင့် အုပ်ချုပ်ပါသည် ။ အကျဉ်းသားများ သည် ဘာလုပ်လုပ် “ပုံစံ”နှင့် လုပ်ရပါသည် ။ အနေအထိုင် အစားအသောက်ကအစ “ပုံစံ”နှင့် ဖြစ်ပါသည် ။ ထမင်းစားရာတွင်လည်း “ပုံစံ”နှင့်။ ထမင်းဘုတ်ကိုင်က ကော်ထည့်ပေးသော ထမင်းပုံစံအတိုင်း စားရပါသည် ။ ထို့အတူပဲ ပဲဟင်းလည်း “ပုံစံ”နှင့်။ ဇေယျာထဲ သူတို့ ပုံစံခွက်နှင့် ထည့်ပေးသလောက်ပင်။ ငါးပိကလည်း နှီးပြားလေးနှင့် ပါလေရုံလေးပဲဖြစ်သည် ။ ဝသည် မဝသည် ၊ ဟင်းကောင်း ဟင်းညံ့ချေးများ ၍ မရ။ ပဲက မနက်ပဲ ကျွေးသည် ။ ညနေဘက်ဆို တာလပေါ်ဟင်းရည်၊ ကန်စွန်းရွက် သို့မဟုတ် ဟင်းနုနွယ် ခတ်ထားတဲ့ ဆီမပါပြားမပါ ဟင်းရည်။

ဒီအတိုင်းပင် ရေချိုးလျှင် “ပုံစံ”နှင့်။ ရေချိုးချချိန်တွင် ရေကန်ရှေ့၌ တန်းစီရသည် ။ တစ်သုတ်ပြီးတစ်သုတ် တက်ရသည် ။ ရေကန်ဗာရာက ခပ်ဆိုမှ ခပ်၊ ချိုးဆိုမှ ချိုး၊ ဒန်ပန်းကန်ပြားနှင့် ၁၀ ချပ်စာလောက်ရသည် ။ အားလုံး အိမ်သာတက်တာကအစ ပုံစံနှင့်။ သွားတဲ့ လာတဲ့ အခါနှစ်ယောက်တွဲရသည် ။ ပုံစံထိုင်တာ ပုံစံရပ်တာကျတော့ ယောက်ျားနှင့် မိန်းမ နည်းနည်းကွဲသည် ။ မိန်းမများ ပုံစံထိုင်လျှင် ပုဆစ်တုပ်ထိုင်ရပြီး လက်ပိုက်ထားကာ ရှေ့တည့်တည့်ကြည့်ပြီး ငြိမ်နေရသည် ။ ယောက်ျားတွေကျတော့ တင်ပျဉ်ခွေထိုင်၍ လက်နှစ်ဖက်ကို ဒူးပေါ်တင်ကာ ရှေ့တည့်တည့်ကြည့်၍ မလှုပ်မယှက် နေရသည် ။ မတ်တတ်ရပ်အနေအထား ပုံစံကတော့ကျား၊ မ အတူတူပင်။ မတ်တတ်ရပ်၍ ပေါင်နှစ်လုံးရှေ့တွင် ဘယ်လက်ပေါ် ညာဘက်အုပ်၍ ခါးမတ်ထားကာ ရှေ့ကြည့်အနေအထားနှင့် ရပ်ရပါသည် ။

နေရာတကာတွင် ခြွင်းချက်ဆိုတာ ရှိပါသည် ။ ထောင်ထဲတွင် ငွေကို ရေလိုသုံးနိုင်ပါက သို့မဟုတ် အသင့်အတင့် သုံးနိုင်ပါက ထောင်ပိုင်၏

ဘောက်ချာ၊ ထောင်ပိုင်လေး၏ ဘောက်ချာ၊ ထောင်မှူးကြီး၊ ထောင်မှူးလေးတို့ ၏ အသီးသီး ဘောက်ချာများ ဖြစ်ပါက သက်သောင့်သက်သာ ပိုနေရပါမည်။ စားတာ၊ နေတာ၊ သွားတာ၊ လာတာ၊ ရေချိုးတာကအစ သူများ ထက် အခွင့်အရေး ပိုရသည် ။ ထို့အတွက် အသီးသီး အသက အသက သက်ဆိုင်ရာများ သို့ ငွေကို လမ်းခင်းရသည် မှာ ဓမ္မတာ။

နောက်ပြီး ထောင်ထဲတွင် ပိုက်ဆံမကိုင်ရဆိုပေမဲ့ ဒီငွေ၊ ဒီပိုက်ဆံကို ပင် ထောင်မှူးများ ၊ အကြပ်ဝါဒီများက မသိအောင် သွင်းပေးနေကြသည် ။ ငွေတစ်ထောင်သွင်းလျှင် ၁ဝိ/နှုန်း ၂ဝိ/နှုန်း ပေးရသည် ။ အပြင်မှာ အတိုးပေးရသလိုပေါ့။ ထောင်တွင်း၌ မိမိအတွက် လိုအပ်သည် များကို သူတို့ နှင့်ပင် ဝယ်ချမ်းခိုင်းကြသည် ။ ဝယ်ခချမ်းခ ပေးရပြန်သည် ။ ထိုအလုပ်မျိုးကို ထောင် နှစ်ရှည်ကျသည့် နှစ်ကြီးသမားတိုင်းလိုလို ဤနည်းအတိုင်း ကျင့်သုံးကြသည် ။ အိမ်က ထောင်ဝင်စာချည်း အားကိုး၍ မရ။ ဝေးလံသော သရက်ထောင်၊ မြင်းခြံထောင်၊ သာယာဝတီထောင်သို့ ရောက်နေပြီဆိုပါက အိမ်က ထောင်ဝင်စာအလာ ခက်သည့်အတွက် တစ်ခါလာတွေ့သည့်အခါတိုင်း ငွေကို တရားဝင်လည်း သွင်းခိုင်း၊ တရားမဝင်လည်း သွင်းခိုင်းရသည် ။ တရားဝင်သွင်းသောငွေ နှင့် ထောင်ကဈေးမှာ ဝယ်သည့်အခါ သူတို့ သတ်မှတ်ထားသည့် ပစ္စည်းကိုသာ မှာ လို့ ရသည် ။

သူစာမူထဲတွင် နောက်ထပ် စာဖတ်သူများကို မက်ဆွေချ်ပေးထားသည့် အချက်မှာ ထောင်အုပ်ချုပ်ရေးသည် လည်း အပြင်မှာ လိုပင်။ အစိုးရ ဝန်ထမ်းများ နဲ့ ချည်း အုပ်ချုပ်၍ မရပါ။ အပြင်မှာ လို ရပ်ကွက်အုပ်ချုပ်ရေးမှူး၊ မြို့နယ်အုပ်ချုပ်ရေးမှူးထားသလို၊ ထောင်ထဲမှာ လည်း အကျဉ်းသားများ ထဲမှ တန်းစီး၊ ဘာယာ၊ စည်းကမ်းထိန်းများ ခန့်၍ အုပ်ချုပ်ရပါသည် ။ တန်းစီး၊ ဘာယာတို့ ရဲ့ ဩဇာအာဏာက အောက်ခြေ

မှာ အတော်ပဲ တန်းခိုးထွားပါတယ်။ ထောင်မှူး၊ ထောင်ပိုင်တွေက သူတို့ကို မျက်နှာလွှဲထားတာ ဖြစ်တယ်။ ကိစ္စ တော်တော်များများ တန်းစီးနဲ့ ဘာယာတို့ အပေါ် မူတည်နေတယ်။ သူတို့ ဟာ ထောင်အုပ်ချုပ်ရေးမှာ အဓိက ဝင်ရိုးဖြစ်တယ် ဆိုတာပါပဲ။

*

(၂)

တကယ့်အဖြစ်အပျက်များ သည် စိတ်ကူးယဉ်ထက် ဆန်းကြယ်တယ်ဆိုတာကို ထောင်ပိုင်ကြီးစိုးဝေ ရေးသားသည့် ဤ ထောင်နန်းစံဇက ရီများ အကြောင်းကို ဖတ်ရမှ ပို၍ သဘောပေါက်မိပါသည်။

တန်းစီးမှဲ့ကြီးခင်ခင်အကြောင်း ဖတ်ရသောအခါ ရင်နာရသည်။ သစ္စာမဲ့တဲ့ ယောက်ျားကို အိပ်ပျော်နေတုန်း ကျောက်ပျဉ်နဲ့ မသေမချင်း ထုရိုက်သတ်မှုနဲ့ တစ်သက်တစ်ကျွန်း ကျလာသူ။ သူတို့ အိမ်ထောင်ရေး အကြောင်းကို စိတ်ဝင်စားစွာ ရေးသားထားသည်။ ခုတော့ ထောင်ထဲမှာ ခင်ခင်တစ်ယောက် တန်းစီးဖြစ်နေပြီ။ ပါးပြင်ပေါ်က စံပယ်တင်မှဲ့ကြီးကြောင့် ထောင်ထဲတွင် တန်းစီးမှဲ့ကြီးခင်ခင်ဟု နာမည်တွင် နေလေသည်။

ထောင်ထဲမှာ ရေကန်ဗာရာ စန်းပို့၊ မိလ္လာဘုတ်ကိုင် လက်ချီမီးနှင့် တောင်ယာဘုတ်ကိုင် မအေးလှတို့ မှာ စားအိုးဖက်များ ဖြစ်ကြသည်။ ကျွန်းကိုင်းမှီ၊ ကိုင်းကျွန်းမှီ ဆိုသလို စုဖွဲ့နေထိုင် စားသောက်ကြရသည်။ မိလ္လာချောင်ထဲမှာ ဘယ်သူမှ မသိအောင် လက်ချီမီးက မီးဖိုတယ်။ အေးလှက တောင်ယာထွက်သီးနှံအချို့ကို ယူလာတယ်။ စန်းပိုက ဟိုလူပေး ဒီလူပေး ထောင်ဝင်စာ ငါးပိကြော်၊ ငါးကြော်နဲ့ ရောနှောချက်စားကြရတယ်။ ထောင်ကပေးတဲ့ ပဲဟင်းကိုလည်း လက်ချီ

မီးက အချို့မှုန့်တို့ ဘာတို့ ထည့်ပြီး ပြင်ဆင်ချက်ပြုတ်လို့ ပေါ့။

(၁၂)နာရီထောင်ပိတ်တဲ့ အချိန်မှာ သူတို့ နားနေရင်းနဲ့ တစ်ယောက်
အကြောင်းတစ်ယောက် စားမြုံ့ပြန်လို့ ပေါ့။ တောင်ယာဘုတ်ကိုင် အေး
လှအကြောင်းကတော့ သနားစရာပါပဲ။ သူက ချောချောလှလှ တောသူ
ကလေး။ ကျောင်းတက်ရင်း ဆန်စက်ပိုင်ရှင် သူဌေးသားနဲ့ ရည်းစားဖြစ်
၊ (၁၀)တန်းစာမေးပွဲကျတော့ ခိုးရာလိုက်ပြေး။ ချစ်သူဘက်က သဘော
မတူလို့ ခွဲ၊ ကလေးတစ်ယောက်နဲ့ တစ်ခုလပ်ဖြစ်၊ အမေနဲ့ သမီးလေးအ
တွက် မြို့ပေါ်တက်ပြီး စီးပွားရှာ။ ဒီလိုနဲ့ ဘဝပျက်။ ပြည့်တန်ဆာမဖြစ်။
တစ်နေ့ဘော့စ်တစ်ယောက်နဲ့ ပျော်ပါး၊ ဟိုက မူးရူးပြီး အိပ်ပျော်နေတုန်း
သူပိုက်ဆံအိတ် တစ်တောင်လောက်ကြီးထဲက ငွေတွေကို ဆွဲထုတ်ယူပြီး
တည်းခိုခန်းကနေ လစ်ထွက်လာ။ ဒါပေမဲ့ ပြဿနာက အေးမသွားဘဲ
ဘိုးတော်ကြီးက သူ့ငွေ (၃) သိန်းကျော်ခိုးမှုနဲ့ တရားစွဲလို့ ခိုးမှုနဲ့ ထောင်
(၃) နှစ် ကျလာခဲ့သူ။

နောက်တစ်ယောက်ဖြစ်တဲ့ မိလ္လာဘုတ်ကိုင် လက်ချမီးရဲ့ အမှုဖြစ်စ
ဉ်က မရိုးမဆန်းပါ။ လမ်းထိပ်မှာ တိုရှည်ရောင်းရာကနေ သူ့လင်ငမူးရဲ့
အဆက်အသွယ်နဲ့ ဆေးခြောက်အရောင်းအဝယ် လုပ်သူတွေနဲ့ ဆက်မိ
တော့တယ်။ သူတို့ ဆီက ဆေးခြောက်တွေကို ယူဖြန့်ရင်းနဲ့ စီးပွားတက်
လာတယ်။ ရွှေနဲ့ ငွေနဲ့ ဖြစ်လာတယ်။ သူ့ဆိုင်လေးကလည်း တိုရှည်ဆိုင်
ဆိုပြီး လူက အမြဲမပြတ် ဝင်ထွက်စည်ကားနေတော့ မသိကာပြီး ရဲက ဝ
င်ရှာရာကနေ ဆေးခြောက်ထုပ်တွေ မိပါလေရော။ ဒါတင်မကဘူး သူ
တို့ အိမ်ကိုပါ လိုက်ရှာတဲ့ အခါမှာ လည်း အိမ်မှာ အထုပ်အထည်နဲ့ ထပ်
မံတွေ့ရှိပြီး မူးယစ်ဆေးဝါး ရောင်းဝယ်မှုနဲ့ အဖမ်းခံရတယ်။ တရားရုံး
က လင်မယားနှစ်ယောက်စလုံးကို (၁၀)နှစ်စီ အပြစ်ဒဏ်ချမှတ်လိုက်တဲ့
အမှုပါပဲ။

သူတို့ ထဲက ရေကန်ဘာယာ စန်းပို အတ္ထုပ္ပတ္တိကလည်း ထူးမခြားနား ဇာတ်လမ်းပါ။ စန်းပိုက ခါးပါ။ တစ်နေ့ ဈေးထဲမှာ အချဉ်ရှာရင်းနဲ့ မိန်းမတစ်ယောက်ဆီက ပိုက်ဆံအိတ်ကို ဘလိတ်ဓားနဲ့ ခွဲပြီး နှိုက်မှုန့် ထောင်ဒဏ် (၃) နှစ် ကျခံလာရသူဖြစ်တယ်။

“တန်းစီးမှ `ကြီးခင်ခင်နှင့် လက်တွဲပြန်ခွင့်မကြုံသူ” ဝတ္ထုတိုမှာ တော့ နွေမာရဲ့ ထောင်ဖောက်ပြေးခန်းက ရင်သပ်ရှုမောစရာပါပဲ။ ရေဆင်းကျောက်ထုတ်လုပ်ရေးစခန်းကနေ ထွက်ပြေးသွားတာပါ။ ကျောက်သယ်တဲ့ ကား ဝမ်းဗိုက်အောက်မှာ ခိုလိုက်သွားတာပါ။ နောက်တော့လည်း ပြန်မိတာပါပဲ။ သူ ပြေးရခြင်း အကြောင်းရင်းက သူ့ကိုချောက်တွန်းသွားတဲ့ ၊ ကိုယ်လွတ်ရုန်းပြီး ထောင်ထဲထည့်သွားတဲ့ လင်တော်မောင် ဘိန်းဖြူသမား လင်းရန်ပိုင်ကို သတ်ဖို့ ပဲ။ အမှုဖြစ်လာပုံကလည်း တစ်နေ့မှာ မန္တလေးကနေ ရန်ကုန်ကို ရထားစီးပြီး နှစ်ယောက်အတူ လာကြတယ်။ လမ်းမှာ သတင်းရလို့ နွေမာ့ကိုရှာတော့ အိတ်ထဲက ဘိန်းဖြူထုပ်တွေ မိတယ်။ သူ့ကိုဖမ်းတာမြင်လို့ စားသောက်ဆိုင်မှာ ရောက်နေတဲ့ လင်းရန်ပိုင်က ရထားပေါ်က ခုန်ချသွားတယ်။ ဒီအမှုနဲ့ နွေမာ့ခမျာ ထောင် (၁၀)နှစ် အချခံရတယ်။ ထောင်ထဲမှာ (၃)နှစ် နေပြီး ရဲဘက် အပို့ခံရတယ်။ ထောင်ထဲမှာ နေတဲ့ တစ်လျှောက်လုံး ထောင်ဝင်စာ မလာတဲ့ အပြင် နောက်ကောင်မလေးတွေနဲ့ ရှုပ်နေတာကို ကြားရလို့ ပဲ။ ခုတော့ ရဲဘက်ပြေးက ပြန်မိပြီး နောက်မှုတိုးခဲ့ပြန်ပြီပေါ့။

“ခြောက်ကိုးဘာယာ မကြည်ပြာ” ဝတ္ထုတိုကတော့ မကြည်ပြာရဲ့ ဘဝဖြစ်စဉ်လေးရဲ့ ကြေကွဲဖွယ် တေးသံပါပဲ။ မကြည်ပြာတို့ အားကိုးရှာတဲ့ လူက ဖောက်ထွင်းဝိဇ္ဇာ ဖြစ်နေတယ်။ နောင်မှ သိရတော့ ပေါက်တဲ့ နဖူး မထူးတော့ပြီပေါ့။ တစ်နေ့ ရွှေငွေတွေ အများကြီး ရလာတယ်။ ၎င်းပစ္စည်းများ ထဲမှ ရွှေတုံးငယ်လေး (၁၆) တုံးခန့်၊ ရွှေပြားဖြတ်စများ နဲ့ ရွှေ

ဆွဲကြိုးနှစ်ကုံးခန့်ကို လင်တော်မောင် မြင့်ဝင်းမောင်က ဇနီးသည် မကြည်ပြာလက်ထဲထိုးအပ်ခဲ့တယ်။

ကျန်တဲ့ ပစ္စည်းတွေနဲ့ အတူ တစ်နေရာမှာ ရှောင်နေဖို့ ထွက်သွားတယ်။ မကြည်ပြာလည်း သူ့ခိုးရွှေရ တပြုပြ ဆိုတဲ့ အတိုင်း မဆင်ခြင်ဘဲ ဆွဲကြိုးကို ထုတ်ဝတ်တယ်။ ပန်းတိမ်တစ်ခုမှာ ရွှေတုံးတွေနဲ့ ရွှေပြားတွေကို အရည်ကြိုခိုင်းပြီး ပစ္စည်းလုပ်ခိုင်းတယ်။ အဲဒါကြောင့် ဒီအမှုနဲ့ ပတ်သက်ပြီး စုံစမ်းနေတဲ့ ရဲစုံထောက်က အနံ့ရသွားပြီး မီးခိုးကြွက်လျှောက် လိုက်လိုက်တာ မကြည်ပြာတစ်ယောက် ခိုးထုပ်ခိုးထည်တွေနဲ့ မိရောဆိုပါတော့။

မြင့်ဝင်းမောင်ကိုလည်း မကြာခင်မှာ ခြေရာခံမိသွားတယ်။ နောက်ဆုံးမှာ သူတို့ လင်မယား နှစ်ယောက်စလုံးကို လက်ဝတ်လက်စား ရွှေထည်များ နှင့် ငွေစက္ကူများ ပါ သိန်း (၅၀)ဖိုး ခိုးယူတဲ့ အမှုနဲ့ ထောင်ဒဏ် (၁၀)နှစ် ချမှတ်ခံရတယ်။ ခုတော့ သူရော၊ လင်တော်မောင်ပါ ထောင်နန်းစံရပြီကော။ သူတို့ ထောင်ပိတ်ချိန် ညနေ (၆) နာရီမှ (၉) နာရီထိ ဘာယာစောင့်တာဝန်ကို ညစဉ် ထမ်းဆောင်ရန် တာဝန်ချထားသည် မို့ ခြောက်ကိုးဘာယာ မကြည်ပြာဟု ထောင်ထဲမှာ ခေါ်ကြသည် ။ အင်း . . . မကြည်ပြာအကြောင်းကလည်း မိန်းကလေးများ သင်ခန်းစာယူစရာပင်။ အလွယ်တကူ မစူးမစမ်း ငွေသုံးနိုင်တာကို ကြည့်ပြီး အားကိုးရှာမိသည့်အတွက် သူခိုးနှင့်ညားကာ သူခိုးမယားဖြစ်ရတော့သည် မှာ လောကအလယ် ရှက်ဖွယ်လိလိပါတကား။

ထိုဝတ္ထုတိုလေးထဲမှာ ပင်... စည်းကမ်းထိန်းသိမ်းရေးဘုတ်ကို ယောက်ျားလျာဖိုးချစ်နှင့် ထမင်းဘုတ်ကိုင် ယောက်ျားလျာ မောင်ငွေရဲ့ ကောင်မလေးတစ်ယောက်အတွက် အိုးစားမွေးလုရင်း ရန်ဖြစ်ကြပုံလ

ည်း ပါသည် ။ ထောင်ကျမိန်းမတွေရဲ့ ဘွဲ့ထူး ဂုဏ်ထူးတွေကိုလည်း ကြည့်ဦး။ ဂန်ဂျာအမီနာတဲ့ ။ ဆေးခြောက်မှုနဲ့ ထောင် (၁၀)နှစ် ကျလာသူ။ ပွိုင့်တူးတူးခင်ခင်တဲ့ ။ လုယက်မှုတစ်ခုမှာ ပွိုင့်တူးတူး အစစ်ဟန်ဆောင်ပြီး ကလေးကစားစရာသေနတ်နဲ့ လုယက်မှု ကျူးလွန်လာခဲ့လို့ ထောင်ဒဏ် (၇)နှစ် ကျခံခဲ့ရသူ။ အေးကြည်မက ပြည့်တန်ဆာအက်နဲ့ ထောင် (၃)နှစ်ကျလာတာ။ သူက ခပ်လည်လည် ရုပ်ရှင်ရုံအောက်မှာ ကျက်စားတာ။ ငတက်ပြားကြင်မေတို့ ကလည်း အပြင်မှာ တင် ခိုးတတ်ဝှက်တတ်တာ မဟုတ်ဘူး ။ ထောင်ထဲမှာ လည်း လစ်လျှင် လစ်သလို ခိုးနေကျ။ ခုလည်း ဈေးထဲဝင်ပြီး အထည်တန်းထဲက ပါတိတ်လုံချည်ကို အလစ်သုတ်တာ သိသွားလို့ ခိုးမှုပုဒ်မ ၃၇၉ နဲ့ ထောင်တစ်နှစ်ကျလာတာ။

ဒါကြောင့် ထောင်ဆိုတာ လူပေါင်းစုံ အလွှာပေါင်းစုံ၊ အတန်းအစားပေါင်းစုံ စုဝေးရာအရပ်ကို ထောင်ဟု ခေါ်ပါသည် ဟု ဆိုရလေမလား။

*

(၃)

ဤမျှသာ သူ့စာများကို အမြည်းအမြစ် ဖော်ပြလိုက်ပါသည် ။ သူ့စာအုပ်တွင် ဖော်ပြပါရှိသော ထောင်နန်းစံ အကျဉ်းသူများ ၏ ဘဝဇာတ်လမ်းအစုံ အဖုံဖုံမှာ ထူးမခြားနား ဇာတ်လမ်းတွေလည်း ပါသည် ။ မရိုးမဆန်းဇာတ်လမ်းတွေလည်း ပါသည် ။ တကယ့်ကို ရင်သပ်ရှုမော အဖြစ် အပျက်တွေလည်း ပါသည် ။ တစ်ခါမျှ မကြုံဖူးသော ထူးတွေတည့်အံ့ရာသော် ဇာတ်လမ်းများ လည်း ပါသည် ။ အဲဒါကတော့ “အမုန်းမီးတောက်” ဝတ္ထုတိုမှာ ဖြစ်သည် ။ ရိုးရိုးမိန်းမတွေ အမုန်းထက် ပညာတတ်မိန်းမတွေ အမုန်းက ပို၍ ကြောက်စရာ၊ ထိတ်လန့်စရာ ကောင်းသည် ကို တွေ့ရသည် ။

ကျွန်တော် ပြောချင်တာတစ်ခု ရှိပါသည်။ သူ့ဝတ္ထုတိုများ တွင် ဇာတ်ကောင် အမြောက်အမြား၏ အတ္ထုပ္ပတ္တိများကို တွေ့ရပါမည်။ တစ်ယောက်တစ်ဘဝစီ အကြောင်းတွေကို ထပ်မံချဲ့ထွင် ရေးသားဖွဲ့နွဲ့လိုက်ပါက ဝတ္ထုရှည်လုံးချင်း စာအုပ်ပေါင်း အများကြီး ထွက်ရှိနိုင်ပါသည်။ ဤဝတ္ထုတိုဇာတ်လမ်းများမှာ စာရေးသူ၊ ထောင်ပိုင်ကြီး(ငြိမ်း) ဦးစိုးဝေ၏ ထောင်ထဲမှ ဘဝတစ်သက်တာ အတွေ့အကြုံတွေ ဖြစ်ပါသည်။ တကယ့်ဖြစ်ရပ်များ ဖြစ်ပါသည်။ ကျွန်တော် ဆိုခဲ့ပြီးပြီတကယ့်ဖြစ်ရပ်များ သည် စိတ်ကူးယဉ်ထက် ဆန်းကြယ်လှသည် လို့။

ဆိုချင်သည် မှာ ဗီဒီယိုဆိုပါကလည်း အခွေပေါင်းများစွာ ဆန့်ထုတ်ရိုက်ကူးရနိုင်ပါသည်။ ရုပ်ရှင်ကားကြီးတွေ ရိုက်မည်ဆိုလျှင်လည်း သူ့ဇာတ်လမ်းတစ်ခုစီမှ “ခြောက်ကိုးဘာယာ မကြည်ပြာ” လို ဝတ္ထုမျိုး။ “အမုန်းမီးတောက်” လို ဝတ္ထုမျိုးတွေကား ပေါက်သွားနိုင်ပါသည်။ သူ့စာအုပ်တစ်အုပ်တည်းကို တန်ရာတန်ကြေး ပေးဝယ်လိုက်ရုံနဲ့ မိမိအတွက် အဆသုံးဆယ်လောက် အမြတ်ထွက်နိုင်သည် ဟု အတွေးပေါက်ရင်း စာရေးသူ စိုးဝေမှာ တစ်မူထူးခြားသော ဤထောင်နန်းစံဧကရီများလုံးချင်းစာအုပ်ကြီး၏ ဝိသေသများကို ဆရာစားမချန်ဘဲ ကျွန်တော်၏ အတ္ထုနော မတိအမှာ စာဖြင့် သတင်းကောင်းပါးလိုက်မိပါသည်။

ဖြိုးထိန်

မိုးဝင်းမြင့်မြင့်
အိပ်မက်လေး
အိပ်မက်လေး

တန်းစီးမှဲ့ကြီးခင်ခင်နှင့် နရသိန်လမ်းမှ ချစ်ဇည့်သည်

(၁)

တန်းစီးမှဲ့ကြီးခင်ခင်တစ်ယောက် အကျဉ်းထောင်ထဲကို ရောက်ရှိ နေခဲ့တာ ကြာမြင့်ခဲ့ပြီပဲလေ။ ဒီလို အချိန်တွေ ကြာမြင့်နေခဲ့ရတာဟာလည်း ထောင်ဒဏ် တစ်သက်တစ်ကျွန်းဆိုတဲ့ ပြစ်ဒဏ်ကာလ ကျခံနေရလို့ ပါပဲ။ ထောင်ထဲမှာ တော့ ထောင်အသက်ရှည်ဆုံး အကျဉ်းသူတစ်ယောက် ဖြစ်နေခဲ့တယ်။ အကျဉ်းထောင်တစ်ခုလုံးရဲ့ အကြောင်းကိုလည်း ဂဃနဏ၊ ထဲထဲဝင်ဝင် နှံ့စပ်သိနေခဲ့ပြီပဲလေ။

ဒါကြောင့် တန်းစီးဆိုတဲ့ ဘွဲ့ထူးဂုဏ်ထူးတစ်ခုကို ရဖို့ ဆိုတာ လွယ်တာမှတ်လို့ ။ ဒီလိုနေရာတစ်ခု ပိုင်ပိုင်နိုင်နိုင် ရရှိလာစေဖို့ ဘဝကိုရင်းပြီး စတေးလာခဲ့ရတာပါပဲ။

အကျဉ်းထောင်ထဲကို ရောက်ရှိ လာပြီဆိုကတည်းက ထောင်ကျလူသစ်အကျဉ်းသူအဖြစ် သတ်မှတ်ခံခဲ့ရတယ်။ ထောင်ကျလူသစ်တွေကို တော့ အကျဉ်းထောင်ရဲ့ စည်းမျဉ်းစည်းကမ်းတွေအတိုင်း မှတ်ပုံတင်ခြင်း၊ လေဘာချခြင်းကို ပြုလုပ်ရပါတယ်။

များ သောအားဖြင့် ထောင်ကျသစ်တစ်ယောက်ကို ပုံစံခန်းထဲမှာ ထောင်ပိုင်ကြီးရဲ့ လူသစ်မှတ်ပုံတင်ခြင်းနဲ့ လေဘာချခြင်းခံရဖို့ ကို စစ်ဆေးခံရပါတယ်။ လေဘာချတယ်ဆိုတာ ထောင်ထဲမှာ တော့ ထောင်ကျလာသူတိုင်းအတွက် မလွဲမသွေ သတ်မှတ်ခြင်းခံရမယ့် အလုပ်အကိုင် လုပ်နိုင်စေဖို့ တာဝန်ပေးအပ်ခြင်း ဖြစ်ပါတယ်။ အကျဉ်းထောင်တိုင်းမှ

ထောင်တွင်း အလုပ်အကိုင်ဌာနတွေ ကိုယ်စီရှိကြပါတယ်။

အဲဒါကတော့ တောင်ယာလုပ်ငန်း၊ တက်တင်းထိုးလုပ်ငန်း၊ ဆေးလိပ်လိပ်လုပ်ငန်း၊ မိလ္လာလုပ်ငန်း၊ ရေကန်ဆေးကြောသန့်စင်ခြင်း စတဲ့ ပင်မအလုပ်အကိုင်တွေ ရှိသလို တစ်ခါတစ်ရံ ဘောက်ဆင်းလို့ ခေါ်တဲ့ ကြုံရာကျပန်းအလုပ်မျိုးတွေလည်း ရှိပါတယ်။

အထူးသဖြင့် ထောင်တာဝန်ခံအရာရှိကြီးတွေက မိမိတို့ မှတ်ပုံတင်ခဲ့စဉ်မှာ ပြင်ပအလုပ်အကိုင်အပေါ် မူတည်ပြီးတော့ သူနဲ့ စပ်အပ်မယ့် အလုပ်မျိုးကိုသာ ရွေးချယ်ပြီး လေဘာချလေ့ရှိပါတယ်။ များသောအားဖြင့် ပြည့်တန်ဆာအက်တို့၊ အချိန်မတော် လမ်းလျှောက်မှုတို့၊ မှောင်ရိပ်ခိုမှုတို့၊ သာတီးဒီလို့ ခေါ်တဲ့ အခြေအနေမဲ့တွေကိုတော့ မလွဲမသွေ ဘောက်ဆင်းချတတ်လေ့ ရှိပါတယ်။

ခင်ခင်တို့လို အကျဉ်းသူ အသစ်များကြတော့ ဒေါသအလျှောက်ပေါက်ကွဲဖြစ်ပေါ်လာခဲ့တဲ့ လူသတ်မှုမျိုးလို အမှုမျိုးဟာ တစ်ခါတစ်ရံမျှ ကြုံတွေ့ဖြစ်ပေါ်လာခဲ့ရတဲ့ အမှုမျိုးမို့ သက်ညှာတဲ့ အလုပ်အကိုင်နေရာမှာသာ လေဘာချထားပေးတတ်ပါတယ်။

တစ်နည်းအားဖြင့် ထောင်သက်ကာလ ရှည်ကြာမည့် တစ်သက်တစ်ကျွန်းပြစ်ဒဏ်ကို ချမှတ်ခြင်းခံရတာကြောင့် ထောင်ထဲမှာ ခိုင်မာတည်တံ့မယ့် လုပ်ငန်းမျိုးဖြစ်တဲ့ အလုပ်မျိုးမှာ တာဝန်ပေးထားခဲ့ခြင်းဖြစ်ပါတယ်။

ဒီလို အလုပ်အကိုင်အပေါ်မှာ စိတ်ဝင်စားစွာ လေ့လာသင်ယူတတ်မြောက်သွားခဲ့မည်ဆိုလျှင် ထောင်က လွတ်မြောက်သွားလို့ ပြင်ပကမ္ဘာကို ရောက်ရှိသွားသည် နှင့် မိမိတတ်ကျွမ်းလာခဲ့သော ပညာရပ်ဖြင့် လုပ်ကိုင်စားသောက်နိုင်ဖို့ အခွင့်အလမ်း ရရှိသွားမှ

ဖြစ်ပါတယ်။

ဒါကြောင့်လည်း အကျဉ်းသူ ခင်ခင်တစ်ယောက် မိမိကို လေဘာချ ပေးထားခဲ့တဲ့ တက်တင်းထိုးလုပ်ငန်းခွင်မှာ တစ်ချောင်းထိုး အပ်ရှည် လေးကို ကိုင်တွယ်လို့ ချည်မျှင်စတွေကို ပုံဖော်ထိုး လေ့ကျင့်နေခဲ့တယ်။ ထောင်ထဲမှာ ဆိုတော့ လူအမျိုးမျိုး၊ စိတ်အထွေထွေရယ်။ အထူးသဖြင့် မိန်းမသားထဲမှာ တွေ့ချည်း စုဝေးထားတဲ့ နေရာဆိုတော့ ပိုဆိုးတာပေါ့။ ဒီထဲမှာ ပုဒ်မတွေက အမျိုးမျိုးရယ်။ တစ်ယောက်နဲ့ တစ်ယောက်ကလည်း မတူပြန်ဘူး။ ဒီကြားထဲ အမှုတွဲရှိတဲ့ လူတွေအတွက်တော့ အုပ်စု တောင့်တာပေါ့။

တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် ရင်းနှီးကျွမ်းဝင်မှု မရှိကြသေးတဲ့ လူအဖို့ ငေါင်တိငေါင်တောင် နေထိုင်ဆက်ဆံရပေမယ့် မိမိတို့ အမှုတွဲချင်းရင်းနှီးသားမို့ စကားတွေကို ဖောင်လောက်အောင် ပြောနိုင်ခဲ့ကြတယ်။ အမှုတွဲဆိုတာက ပြစ်မှုတစ်ရပ်ကို အတူတကွ ပူးပေါင်းကျူးလွန်လာခဲ့ကြလို့ အမှုဖြစ်စဉ်တစ်ခုတည်းပေါ်မှာ အတူတူ ပါဝင်ကျူးလွန်လာခဲ့သူများကို ဆိုလိုတာပါ။

ခင်ခင်ကတော့ ပြစ်မှုတစ်ခုတည်းကို တစ်ယောက်တည်း ကိုယ်ထိ လက်ရောက် ကျူးလွန်လာခဲ့သူမို့ အမှုတွဲ မရှိပါဘူး။ အဖော်မပါဘဲ တစ်ကိုယ်တည်း အမှုကျူးလွန်လာခဲ့သူဆိုတော့ အဖော်မဲ့နေသူ ဖြစ်ပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ အကျဉ်းထောင်ထဲမှာ က တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် မသိကျွမ်းကြပေမယ့် ရင်းနှီးခင်မင်သွားကြတာ များ ပါတယ်။

အထူးသဖြင့် မိန်းမသားတွေချည်း စုဝေးထားတဲ့ နေရာမှာ မိန်းမတို့ ဘာသာဘာဝအတိုင်း စပ်စပ်စုစု လုပ်ချင်တဲ့ ဝါသနာက စေ့ဆော်လာတော့ တစ်ယောက်အကြောင်းတစ်ယောက် မေးမြန်းခဲ့ကြတယ်။

“အစ်မ ခင်ခင်က...ဘယ်လိုဖြစ်ပြီး လူသတ်မှု ကျူးလွန်မိခဲ့တာလဲ”

ချည်မျှင်စလေးတွေကို ချည်ခင်အလုံးကနေ အပ်လေးနဲ့ တက်တင်း ထိုးနေရာက သူမကိုမေးလာတဲ့ အကျဉ်းသူကို လှည့်ကြည့်လိုက်တယ်။ သည် တော့မှ သူနှင့် ထောင်ကျမှတ်ပုံတင် ကျစဉ်ကာလမှာ မူးယစ်ဆေး ဝါးရောင်းဝယ်မှုနဲ့ ထောင်ဒဏ်တစ်သက်တစ်ကျွန်း ပြစ်ဒဏ်ကျခံလာခဲ့ တဲ့ အကျဉ်းသူမအားမေမှန်း မှတ်မိလိုက်တယ်။

“ငါ့ယောက်ျားကို ငါ့ကိုယ်တိုင် သတ်ပစ်ခဲ့လို့ ထောင်ကျခဲ့တာပေါ့”

“ဟင်...ဖြစ်မှ ဖြစ်ရလေ...အစ်မရယ်။ ကိုယ်ချစ်လို့ လက်ထပ်ပေါင်း သင်းလာခဲ့တဲ့ ယောက်ျားတစ်ယောက်ကို သတ်ပစ်ချင်လောက်အောင်များ ဘယ်လိုအငြိုးတွေ ရှိခဲ့လို့ လဲ”

“ရှိပါပြီကော...ညီမရယ်၊ ဒင်းတို့လို သစ္စာမရှိတဲ့ ယောက်ျားတွေကို လူ့လောကမှာ အသက်ဆက်လက် ရှင်သန်ခွင့်မပေးတာ အကောင်းဆုံး ပဲ”

“ဘာကြောင့်လဲ...အစ်မရယ်”

“ဘာကြောင့်ရမလဲ...ဒင်းတို့ တွေဟာ မေတ္တာတရားကို ခုတုံးလုပ်ပြီး သစ္စာဖောက် ခြံခွန်ချင်ကြလို့ လေ”

“ကျွန်မက ကချင်လူမျိုးဆိုတော့ အစ်မစကားကို နားမလည်ဘူး”

“အေးကွယ်...အစ်မကလည်း ဒီအကြောင်းတွေ အစဖော်လာမိရင် ဒေါသတွေ တလိပ်လိပ်တက်ပြီး ဘယ်လိုမှ ခွင့်မလွှတ်နိုင်လို့ ဒေါသပေါ က်ကွဲပြီး ရင်ထဲရှိတာ ပြောပြလိုက်မိတာပါ။ ညီမနားလည်အောင် ပြောပြရမယ်ဆိုရင် ဒီလိုကွယံ။ အစ်မယောက်ျားဟာ ဟိုတုန်းက ချစ်စခင်စ ကြင်နာစအချိန်မှာ မမကို တစ်မိုးအောက်မှာ တစ်ယောက်တည်း ရှိ

တယ်လို့ တောင် တင်စားပြီး ချစ်ကြင်နာခဲ့တာပေါ့။ တကယ်တော့ လူတွေရဲ့ စိတ်တွေကို ဖောက်ပြန်ဖြစ်အောင် လှုံ့ဆော်ခဲ့တာ ငွေပဲလေ။ ငွေကလေးရှိ လာပြီဆို အောက်ခြေလွတ်ပြီး ဖောက်ပြန်ချင်စိတ် ဖြစ်ပေါ်လာတာ လူသဘာဝပဲ”

“ဒီလောက် ငွေကြေးချမ်းသာလာတာတောင် ဖောက်ပြန်ချင်တဲ့ လူရှိသေးလား”

“ရှိတာပေါ့...ညီမရယ်၊ ငွေဆိုတာ သည်းခြေကြိုက်ပဲ။ လူတိုင်းလူတိုင်းက ချမ်းသာချင်လို့ တင့်တောင့်တင့်တယ် နေထိုင်ချင်လို့ သူ့ထက်ငါ အပြိုင်အဆိုင်ကြိုးစားပြီး ငွေကို သည်းကြီးမည်းကြီး ရှာတတ်ကြတယ်။ ဟော...ငွေတွေလည်း လက်ထဲမှာ ဖောဖောသီသီ သုံးစွဲလာရရော ဖောက်ပြန်မှုစိတ်ဓာတ်က ဒွန်တွဲကပ်ပါလာတော့တာပဲ။ ဒီငွေတွေကို ဘယ်လို သုံးစွဲရမလဲဆိုပြီး အကြံထုတ်လာကြပြန်ရော”

“အင်းနော်...ဒီလောက်များ ပြားတဲ့ ငွေတွေ ရှိလာခဲ့ပြီ ဆိုရင်တော့ ကျွန်မဆို လုပ်ငန်းတွေ တိုးချဲ့လုပ်ကိုင် ပစ်လိုက်မှာ ပဲ”

“ဟင်း...ဟင်း... ညီမတို့လို စိတ်ဓာတ်မျိုးရှိတဲ့ လူက ခပ်ရှားရှားရယ်။ အထူးသဖြင့် ယောက်ျားဆိုတဲ့ သတ္တဝါတွေက ငွေကို သေလောက်အောင် ရှာပြီးရင်တော့ ပွေလောက်အောင် ရှုပ်ချင်ကြတယ်ကွယ့်”

“ဟင်း...အစ်မလို ဖြူဖြူဖွေးဖွေး၊ တောင့်တောင့်တင်းတင်း လှပနေတဲ့ လူကို ထားပြီး ထပ်ပွေချင်ကြသေးလား။ အထူးသဖြင့် အစ်မပါးပြင်ပေါ်က စပယ်တင်မှဲ့လေးက အစ်မရဲ့ အလှပေါ်မှာ အယဉ်ဆင့်ပြီး ကျက်သရေ အရမ်းရှိတာပဲ”

ခင်ခင်တစ်ယောက် မျက်နှာမထားတတ်အောင် ရှက်သွေးပိုသွားခဲ့တယ်။ ကိုယ့်ရဲ့ အလှကို ကိုယ်ရှေ့မှာ ပေါ်ပေါ်ထင်ထင်ကြီး ချီးမွမ်းပြော

ဆိုနေမှ တော့ ဘယ်သူ ရှက်အားမကြွယ်ဘဲ နေပါ့မလဲလေ။ ကချင်သူမလေး မအားမေကတော့ သူမစိတ်ထဲ ရှိတဲ့ အတိုင်း ဘွင်းဘွင်းရှင်းရှင်းကြီး ပြောချလိုက်တော့ ခင်ခင်ပါးပြင်တစ်ခုလုံး ထူပူ ရှိန်းစပ်ပြီး ပါးပြင်ပေါ်မှာ ပန်းနုရောင် ပြေသွားခဲ့တယ်။

ဟုတ်မှာ ပေါ့လေ...သူမရဲ့ ပါးပြင်ပေါ်မှာ စပယ်တင်မှဲ့ကြီးတစ်လုံးက စပျစ်သီးသေးသေးလေးတစ်လုံး နီးနီးလောက် ထင်ထင်ရှားရှား ရှိနေခဲ့တာပဲ။ ဒီအမှတ်အသားကြောင့်ပဲ အကျဉ်းထောင်ထဲမှာ ထင်ပေါ်နေခဲ့တာကြောင့် မှဲ့ကြီးခင်ခင်ရယ်လို့ အားလုံးက ချစ်စနိုး ခေါ်ဝေါ်သမုတ်နေခဲ့ကြတယ်။

“ဟား...ဟား...ညီမကလည်း အစ်မအနေခက်အောင် စွတ်မြှောက်နေပြန်ပြီ။ အဲလောက်လည်း မလှခဲ့သူမို့ ကိုယ့်ယောက်ျားက ကိုယ့်ကို ပစ်ခွာထားခဲ့တာပေါ့ကွယ်”

“အစ်မယောက်ျားက တော်တော်ရက်စက်တာပဲနော်”

“ရက်စက်ပြီလား...ညီမရယ်၊ ဒင်းက ရက်စက်ခဲ့လို့ လည်း ကြေကွဲခဲ့ရတာပေါ့။ ဒါကြောင့် အစ်မတို့ မိသားစု အသိုက်အမြှံလေး ပျက်စီးပြိုကွဲသွားခဲ့ရပြီလေ။ မရှိအတူ ရှိအတူ ဘဝမှာ တုန်းကတော့ တူနှစ်ကိုယ်တဲအိုပျက်မှာ နေရနေရ၊ ရွှေဘုံမှ စံရစံရဆိုတာ သိချင်းတွေထဲမှာ ရှိခဲ့တယ်။ အပြင်လက်တွေ့ဘဝမှာ တော့ ရွှေဘုံပေါ်လို သာယာလှပတဲ့ ချစ်စံအိမ်လေးမှာ တူနှစ်ကိုယ် အတူ မနေချင်ဘဲ လော်လီဖောက်ပြားတဲ့ စိတ်မိုက်စိတ်ရိုင်းတွေ ဝင်လာခဲ့တဲ့ ဒင်းကို အစ်မ ဘာကြောင့် သတ်ခဲ့လဲဆိုတာ ပြောပြရဦးမယ်”

*

ဒင်းကို အစ်မ ဘာကြောင့် သတ်ခဲ့ရသလဲဆိုတာ ပြောပြရမယ် ဆိုရင်တော့ မြသက်လယ်ဆိုတဲ့ မိန်းမအကြောင်းက စပြောမှ ပဲ ဇာတ်ရည်လည်မှာ မို့ပါ။ မြသက်လယ်ဆိုတဲ့ နာမည်နဲ့ လိုက်အောင် အင်မတန်လည်တဲ့ မိန်းမတစ်ယောက်ပဲ။ နွားအိုမြက်နုကြိုက်တယ်ဆိုတဲ့ စကားကို ကြားမိကြမှာ ပေါ့။ ဘာတဲ့ သူတို့ ယောက်ျားတွေကြားမှာ စံတင်ပြောနေတဲ့ စကား ရှိပါတယ်။ လူဆိုတာ အသက်ကြီးလာရင် သွေးလည်ပတ်မှု ကောင်းသွားအောင် နုနုရွရွလှလှလေးတွေနဲ့ လက်ပွန်းတတီး နေပေးရတယ်တဲ့ ။ ငယ်ရွယ်နုနယ်သူတွေရဲ့ ပလီပလာ အနုအရွှေစကားကြားမှာ သာယာမိန်းမူးနေမှ လူဟာ နုပျိုကျန်းမာပြီး လန်းဆန်းတက်ကြွနေမှာတဲ့ လေ။

ဘာတဲ့ သူတို့ အချင်းချင်း ဝေဖန်သံတွေထဲမှာ ပြောတာ အိမ်ကဟာကြီးတွေက ဒိတ်အောက်ပြီး အန်းတိတ်ကြီးတွေ ဖြစ်နေကြပြီတဲ့ ။ ဘေးမဲ့ပေးပြီး လွှတ်ထားလို့ ကလည်း မဖြစ်ပြန်တော့ သူတို့ စိတ်ဝင်စားတဲ့ ဘာသာရေးထဲမှာ နစ်မြုပ်ပြီး (၁၀) ရက်စခန်းဝင်လိုက်၊ ဘုရားဖူးထွက်လိုက်လွှတ်ထားပေးရတယ်။

နို့မို့ဆို ကိုယ်ပါရောယောင်ပြီး ဘုရားတရားလိုက်စားခိုင်း၊ တရားစခန်းဝင်ခိုင်နေခဲ့ရင် ခက်မယ်။ ခုလို ယမကာလေး မှီဝဲလိုက်၊ ကညာပျိုလေး ချီတွဲလိုက် လုပ်နေတော့ လောကကြီးဟာ ဘယ်လောက် ပျော်စရာကောင်းသလဲ။

အဲဒီလို မမတို့ မိန်းမသားတွေအပေါ်မှာ ကောက်ကျစ်စဉ်းလဲတဲ့ စိတ်နဲ့ လော်လီဖောက်ပြန်နေတဲ့ ယောက်ျားတစ်ယောက်အပေါ် ညီမကိုယ်ချင်းစာကြည့်ပါ။ ဘယ်မိန်းမက ခွင့်လွှတ်နိုင်မှာ လဲလို့ ။ မိန်းမဆိုတာ ဖက်ပေါ်ဆူးကျလည်း ဖက်ပေါက်တယ်။ ဆူးပေါ်ဖက်ကျလည်း ဖက်ပေါက်

ကံတတ်တဲ့ ခံဘက်က သတ္တဝါတွေချည်းပဲ။ သတ္တဝါတစ်ခု ကံတစ်ခုလို့ ဆိုပေမယ့် သတ္တဝါဆိုတာ လူချွတ်မှ ကျွတ်ကြမယ့် အမျိုးအစားတွေလေ ။

ဒီတော့လည်း ဒင်းတို့ ရဲ့ ကလိမ်စေ့ငြိမ်းဆင်တဲ့ စကားတွေနဲ့ ဝေ့လည်ကြောင်ပတ် လျှောက်ပြောပြီး ရှေ့မှာ တစ်မျိုး၊ ကွယ်ရာတစ်မျိုးနဲ့ လှည့်ပတ်လိမ်ညာနေမှုတွေကို ပတ်ဝန်းကျင်ကြားမှာ မကြားချင်အဆုံး ဖြစ်လာခဲ့တယ်။ သစ်ငုတ်တောင် နဲ့ပါများ တော့ ယိုင်နဲ့ လာသေးတာ သက်ရှိလူသားဆိုတော့ ပိုဆိုးခဲ့တာပေါ့။

‘ကိုကိုရေ... ကွယ်ရာမှာ ခြေမများ နဲ့ နော်... ကိုကိုရေ... စိတ်မချဘူးလို့ ပြောရင်... စိတ်မဆိုးနဲ့ နော်’

ဆိုတဲ့ သီချင်းလေးလိုပေါ့ကွယ်။ ကိုယ့်ယောက်ျားအပေါ်မှာ ဘယ်မိန်းမက စိတ်ချနိုင်ပါ့မလား။ အချိန်တန်ရင် ချည်တိုင်ဟောင်းကိုပဲ ပြန်လာတတ်တာ ယောက်ျားသဘာဝဆိုပေမယ့် သက်မဲ့နွားတောင်မှ ချည်တိုင်မှာ ချည်ပြီး နေ့စဉ် အစာကျွေးနေတဲ့ ကျေးဇူးရှင်အပေါ်မှာ ပြန်ပြီး ကျေးဇူးဆပ်တတ်ကြတယ်။ ဒင်းတို့ ယောက်ျားတွေကတော့ အသိခေါက်ခက် အဝင်နက်တယ်လို့ ဆိုရမလားပဲ။

မယားကျွေးမှု၊ သားကျွေးမှုပြီးရင် ငါ့တာဝန် ကုန်ပြီ၊ ငါရှာထားတဲ့ ငွေကြေးနဲ့ တင့်တောင်းတင့်တယ် ထားပေးရင် ငါ့ရဲ့ တာဝန်ကျေပွန်ပြီလို့ မှတ်ထင်ယုံကြည်နေတတ်ကြတယ်။ ညီမ စဉ်းစားကြည့်လေ...မိန်းမဆိုတာမျိုးက မုန့်ကိုသာ ခွဲဝေစားချင် စားနိုင်မယ်၊ အချစ်ကိုတော့ ဘယ်လိုမှ ခွဲဝေမပေးနိုင်ဘူး။

တစ်လင်တစ်မယားစနစ်နဲ့ မိသားစု စိတ်ချမ်းသာအောင်ထားပြီး ရာသက်ပန် ရိုးမြေကျ ပေါင်းသင်းသွားကြပါ့မယ်ဆိုတဲ့ မရခင် ဖျာလိုလိပ်

ထိပ်ပေါ်တင်ခဲ့စဉ် ပြောခဲ့တဲ့ စကားတွေ ဘယ်ရောက်ကုန်ပြီလဲ။ ငွေပင် လယ်ကြောမှာ မျှောပစ်လိုက်ကြပြီလား။

ဝေးပါသေးတယ်...ညီမရယ်။ ဒင်းတို့လို စကားအတည်မဆိုတတ်ဘဲ မယားအလီလီနဲ့ ဖောက်ပြန်တဲ့ခုတ်ခဲ့ကြသူတွေကို အိမ်ထဲမှာ အမြဲ ပု တီးတစ်ကုံးနဲ့ နိဗ္ဗာန်သွားဖို့ ကူးတို့ လှေစောင့်နေတဲ့ မိန်းမကြီးတော့ ဘယ်သိနိုင်မှာ လဲလို့ လွယ်လွယ်တွေးတတ်ကြတယ်လေ။ ဟင်း ဟင်း...ချက်ဆို နားခွက်က မီးတောက်တတ်ကြတဲ့ ထက်ထက်မြက်မြက် မိန်းမမျိုးနဲ့ တွေ့လို့ ကတော့ ဒင်းတို့ သေပြီသာမှတ်ပေါ့ကွယ်”

ဒါကြောင့်လည်း မမရဲ့ မာယာကွန်ရက်တွေနဲ့ ဖြန့်ကြက်ပြီး တိုးတိုး ကတစ်ဖုံ၊ ကျယ်ကျယ်ကတစ်မျိုး ကျိတ်ဆုံးမပြောဆို နားချခဲ့ပေမယ့် ဒင်းတို့ က အငယ်အနှောင်းရဲ့ သံယောဇဉ်မီးကို ဖြတ်မရနိုင်ဘဲ ကိုယ်မှာ စွဲလောင်နေခဲ့ကြပြီလေ။

အရာရာကို ငွေနဲ့ ပြီးနိုင်တယ်လို့ ပဲ ယူဆနေခဲ့ကြတယ်။ သူတို့ အထင်ကြီးနေတဲ့ အငယ်အနှောင်းဆိုတာတွေကလည်း ငယ်ဂုဏ်လေးတွေရှိနေတုန်း ပလီပလာ တီတီတာတာ ချွဲနဲ့လို့ ငွေမက်လုံးကြောင့် ကော်နဲ့ ကပ်ထားသလို ကပ်ချွဲနေခဲ့ကြတာကိုပဲ အဟုတ်ထင်နေခဲ့ကြတယ်။

“ခင်ခင် ...ကိုယ် ...မင်းကို ဒီစကားမျိုး ဖွင့်မပြောချင်ပေမယ့် ပြောရဦးမယ်”

“ဘာများ လဲ ...ကိုကိုရယ်၊ ရင်ထိတ်လန့်စရာ စကားလား”

“မင်းထင်ချင်သလို ထင်ပါကွာ”

“ကိုကိုက ဘာတွေများ ပြောမှာ မို့လို့ လဲကွယ်”

“ဒီလို...ခင်ခင်၊ ကိုယ့်မှာ အကျပ်အတည်းတစ်ခု ဖြစ်နေလို့ ပါကွာ”

“အို...ဒါများ ကိုကိုရယ်...စိတ်ညစ်စရာမှတ်လို့ ၊ ငွေရှိနေတာပဲ ငွေနဲ့
ဖြေရှင်းလိုက်ရင် ပြီးတာပဲဥစ္စာ”

“ဟာ...ငွေနဲ့ ဖြေရှင်းလို့ မရတဲ့ ကိစ္စ ဖြစ်နေလို့ ပေါ့ကွာ”

“ဘာကိစ္စများ ဖြစ်နေလို့ လဲ”

“မင်းနဲ့ ကိုယ် ကွာရှင်းစာချုပ် လက်မှတ်ထိုးကြဖို့ ကိစ္စ ဖြစ်နေလို့ ”

“ဘာ...”

ခင်ခင်ခေါင်းပေါ် မိုးကြိုးပစ်ချလိုက်သလိုပါပဲ။ ကြားလိုက်ရတဲ့ စ
ကားတွေက ရင်တုန်ပန်းတုန် စရာပါပဲ။ ပြောရက်လိုက်တာ...ကိုကိုရ
ယ်...ကွာရှင်းစာချုပ်မှာ လက်မှတ်ရေးထိုးကြမယ်တဲ့ လား။ ကိုကို ဆေး
မိနေပြီလား။ ရူးနေပြီလား ဟင်။ ခင်ခင်မျက်နှာကို မထောက်ချင်တောင်
မှ သားနဲ့ သမီးမျက်နှာကိုတော့ ထောက်ဖို့ ကောင်းပါတယ်။

သူတို့ လေးတွေရဲ့ အနာဂတ် ထွန်းလင်းတောက်ပလာစေဖို့ ကိုကိုမှ
တာဝန်မရှိတော့ဘူးလား။ ကိုယ့်ရင်က ပေါက်ဖွားလာခဲ့တဲ့ သားသမီး
တွေကို ဖခင်မဲ့ဘဝနဲ့ သံယောဇဉ်ဖြတ်တောက်ဖို့ ကြံရွယ်နေခဲ့ပြီလားရှင်
။

ကိုကိုကို ဒီလိုတော့ ဘယ်လက်လွတ် ဆုံးရှုံးခံနိုင်ပါ့မလဲ။ တစ်ဦးကို
တစ်ဦး တက္ကသိုလ်မှာ ဆုံတွေ့ခဲ့ကြပြီး လေးနှစ်လေးမိုး ချစ်လာခဲ့ကြတဲ့
ချစ်သံယောဇဉ်တွေ ဘယ်ရောက်ကုန်ပြီလဲ။ ဟိုတုန်းက ချစ်လှပါသည်ရဲ့
၊ မရရင် ရူးမတတ် ခံစားနေရပါတယ်ဆိုတဲ့ ကိုကိုကတိစကားတွေ ခု
တော့ ဘယ်ရောက်ကုန်ပြီလဲကွယ်။

ဘာလဲ...ခင်ခင်က ခုအချိန်အခါ အရွယ်ကျလို့ ကိုကို စိတ်ပျက်သွား
တာလား။ စိတ်ကုန်နေပြီလား။ ချစ်လက်စ မကုန်သေးတဲ့ မေတ္တာတွေနဲ့

ဆက်လက်ချစ်ဖို့ မကြိုးစားချင်တော့ဘူးလား။ အခုတော့ ကိုကို အချစ်သစ်ကို ရှာဖွေတွေ့ရှိလို့ အချစ်ဟောင်းကို ပစ်ခွာထားခဲ့ဖို့ ကြံရွယ်နေပြီပေါ့နော်။

“ဒီလိုပါ...ခင်ခင်ရယ်၊ ကောင်မလေးက သူ့ကို မယားကြီးနဲ့ အတိအလင်း ကွာရှင်းပြတ်စဲပြီးမှ အတူတူ ပေါင်းဖက်နိုင်မယ်လို့ ပြောနေခဲ့လို့ ကိုကို သူ့အလိုလိုက်နိုင်ဖို့ မင်းဆီက ကွာရှင်းခွင့် တောင်းရတာပါ”

“ရှင့်ကောင်မက ငွေမက်လို့ ရှင့်ကို ချဉ်းကပ်ခဲ့တာပဲ။ သူလိုချင်တဲ့ ငွေအလုံအလောက် ပေးလိုက်ရင် ပြီးတာပဲမဟုတ်လား”

“ဟာ...ငွေပေးလို့ မရလို့ ခက်နေတာပေါ့။ သူက ကိုကိုကို အရမ်းချစ်နေလို့ ကိုကိုနဲ့ နှစ်ယောက်အတူတူနေနိုင်အောင် အတင်းပူဆာနေလို့ ပါကွာ”

“တော်...တော်...ကိုကျော်ခေါင်...ရှင်ဟာ နွားပဲ”

“ငါ နွား မဟုတ်ဘူး ကွ။ အိမ်မှာ တစ်နေ့တစ်နေ့ ဘုရားကိစ္စ၊ တရားကိစ္စ၊ သားသမီးကိစ္စတွေနဲ့ ဗျာများ နေတဲ့ မင်းပုံစံကို ဘဝင်မကျလို့ စိတ်ထွက်ပေါက်ရှာရင်း သူနဲ့ ဆုံခဲ့ရတာပဲ”

“တော်စမ်းပါ...ကိုကျော်ခေါင်၊ ရှင့်ဘာသာရှင် အပြင်မှာ မခုတ်တတ်တဲ့ ကြောင်လို ရှုပ်ချင်တိုင်းရှုပ်၊ ပွေ့ချင်တိုင်းပွေ့နေပြီး ပြဿနာဖြစ်လာမှ ကျွန်မကို ဆွဲမထည့်ပါနဲ့ ။ ဒီကိစ္စက ကျွန်မနဲ့ ဘာမှ မဆိုင်ဘူး”

“ဘာဖြစ်လို့ မဆိုင်ရမှာ လဲ။ မင်းတို့ မိန်းမတွေဟာ လင်သားတစ်ယောက်ရလို့ အိမ်ထောင်ရက်သား ကျသွားခဲ့ပြီဆိုရင် ဖြစ်ချင်သလိုဖြစ်၊ နေချင်သလိုနေဆိုတဲ့ ပုံစံခွက်ဟောင်းကြီးထဲမှာ ပဲစည်းစိမ်ယစ်မူးနေခဲ့ကြတယ်။ ယောက်ျားဆိုတာမျိုးက ပန်းကလေးလို

လန်းဆန်းလှပနေတာကိုပဲ အမြဲတမ်း ကြည့်ချင်နေတတ်တာမျိုးကွ”

“ဪ...ခုတော့ ကျွန်မခန္ဓာကိုယ် ပုံပျက်ပန်းပျက်ကြီးမို့ ဆွဲဆောင်မှု မရှိတော့ဘူးလို့ ဆိုလိုတာလား။ အဲဒါပဲ ရှင်တို့ ယောက်ျားတွေဟာ ဘာသာရေးကို မလိုက်စား မခံမခံခဲ့ကြတော့ လူ့ခန္ဓာကိုယ် အတ္တဘောကြီးကို ဖြစ်ပျက်အမှန် ရုပ်နာမ်သင်္ခါရ သဘောတရားတွေ နားမလည်ကြတော့ဘူးလေ”

“ငါက ဘာသာရေး စိတ်ဝင်စားဘူးကွ”

“ဟုတ်တာပေါ့...ရှင်တို့ စိတ်ဝင်စားတာက ယမကာလေး မှီဝဲပြီး စိတ်အပန်းဖြေဖို့ အကြောင်းပြချက်နဲ့ သောက်တတ်စားတတ်တယ်။ ဒီကတစ်ဆင့်တက်တော့ ညဉ့်ငှက်မလေးတွေ ပျော်မြူးတဲ့ ကလပ်တက်၊ ပန်းကုံးစွပ်၊ သူတို့ ရဲ့ မာယာကွန်ရက်ကြားမှာ ရှင်တို့လို ဘူဒါးကြီးတွေ သာယာမှုနဲ့ မိန်းမောနေခဲ့ကြတယ်”

“ဟေ့...ခင်ခင်၊ မင်း မဆိုင်တာတွေ လျှောက်ပြောမနေစမ်းပါနဲ့ ။ ငါပြောတဲ့ ကွာရှင်းစာချုပ်ပေါ်မှာ တရားဝင် ကွာရှင်းပြီးစီးကြောင်း လက်မှတ်ရေးထိုးပေးဖို့ မနက်ဖြန် ငါကုမ္ပဏီအပြန်မှာ ယူလာမယ့်စာချုပ်ပေါ်မှာ လက်မှတ်ထိုးဖို့ စဉ်းစားထား...ဒါပဲ”

“တောက်...”

ခင်ခင်နှုတ်ဖျားက ဒေါသနဲ့ ပေါက်ကွဲထွက်ပေါ်လာခဲ့တဲ့ တောက်ခတ်သံဟာ အိပ်ခန်းလေးထဲမှာ ကျယ်လောင်စွာ ထွက်ပေါ်သွားခဲ့တယ်။ ဒင်းကတော့ သူလုပ်ချင်သာလုပ်၊ သူပြောချင်တာပြောပြီး အိပ်ရာပေါ်တက်လို့ အိပ်ပျော်နိုင်ဖို့ ကြိုးစားနေတာလား၊ သူ့ကောင်မ မြသက်လယ်ကို အိပ်မက် မက်ဖို့ ကြံရွယ်နေတာလား မသိပေ။

အချိန်ကတော့ ညဉ့်နက်သန်းခေါင်ချိန်လောက်တောင် ရှိနေရောမယ်။ ခင်ခင်တစ်ယောက် ရင်ထဲမှာ မကျေနပ်ချက် ဒေါသတွေနဲ့ ဗလောင်ဆူလို့ နေတယ်။ သားနဲ့ သမီးနေတဲ့ အခန်းလေးတွေဘက်ကို လျှောက်ကြည့်တော့ နှစ်နှစ်မြိုက်မြိုက် အိပ်မောကျနေလို့ အခန်းမီးကို အသာမှိတ်ပြီး မိမိအခန်းဆီ ပြန်လာခဲ့တယ်။

အိပ်ရာပေါ်မှာ တော့ ကိုကိုလို့ ကျွန်မ တင်စားခေါ်နေခဲ့တဲ့ ကုမ္ပဏီဒါရိုက်တာကြီး ဦးကျော်ခေါင်တစ်ယောက် သူ့ရဲ့ အနာဂတ်စီမံကိန်းတွေ ရေးဆွဲပြီး အချစ်သစ်လေးနဲ့ ဘဝခရီးကို ဆက်လက်လျှောက်လှမ်းတော့မယ်ဆိုတဲ့ အတွေးကွန်ရက်ဖြန့်ကြက်ရင်း ပိုးလိုးပက်လက် စိတ်ချလက်ချ အိပ်စက်အနားယူလို့ နေတယ်။

ခင်ခင်ကတော့ ရှေ့ဆက် ဘာလုပ်ရင်ကောင်းမလဲဆိုတဲ့ အတွေးတွေနဲ့ ဗျာများ နေခဲ့ရပြီလေ။ ငါးစိမ်းမြင် ငါးကင်ပစ်သွားခဲ့တဲ့ သူ့လုပ်ရပ်အပေါ် ခေါင်းညိတ်သဘောတူလိုက်ရမည်လား၊ ဒါမှ မဟုတ် သွေးအေးတဲ့ အထိ မိန်းမမာယာ သဲကိုးဖြာနဲ့ ကိုယ့်ဘက်ပါလာအောင် ဆွဲဆောင်ထိန်းသိမ်းရမလားဆိုတဲ့ ဒွိဟစိတ်တွေနဲ့ တွေဝေမိတယ်။

ခင်ခင်တစ်ယောက် မဝေခွဲနိုင်အောင် စိတ်သောကအတွေးတွေနဲ့ ဦးနှောက်ထဲမှာ ဆူဝေနေချိန်မှာ မှန်တင်ခုံပေါ် ထိုင်နေရာကနေ ရှေ့က ကိုယ်လုံးပေါ်မှန်ကြီးကို ကြည့်လိုက်မိချိန်ဝယ်...

“ဘာဖြစ်လို့ မဆိုင်ရမှာ လဲ၊ မင်းတို့ မိန်းမတွေက လင်သားတစ်ယောက်ရလို့ အိမ်ထောင်ရက်သား ကျသွားပြီဆို ပုံစံခွက်ဟောင်းကြီးထဲမှာ ပဲ စည်းစိမ်မူးနေခဲ့ကြတယ်။ ယောက်ျားဆိုတာမျိုးက ပန်းကလေးလို အမြဲလှနေတာကိုပဲ ကြည့်နေချင်တတ်တာမျိုးကွ”

မှန်ထဲက မိမိခန္ဓာကိုယ် ဝဖိုင်ဖိုင်နဲ့ ဗိုက်ခေါက်ကြီး စူထွက်နေပြီး

လျော့ရဲရဲ အသားအရေ ခန်းခြောက်စပြုလာခဲ့တာကို သတိပြုမိသွား
တော့တယ်။ ဟုတ်မှာ ပေါ့လေ...ဟိုတုန်းက နုပျိုစဉ်အခါက ဆံပင်ရှည်
လေးနဲ့ ဆံမြိတ်လေးချထားတဲ့ စံပယ်တင်မှဲ့ ပိုင်ရှင် မိမိအပေါ် ကြည့်ပြီး
တစ်မျိုးလေးလှတဲ့ ကေသီရယ်လို့ တက္ကသိုလ်ကျောင်းမှာ ‘ကွင်း’ အဖြစ်
ကျော်ကြားခဲ့စဉ်က အလှမျိုးတွေ ခန္ဓာကိုယ်ပေါ်မှာ
ပျောက်ကွယ်သွားခဲ့ပြီပဲလေ။

ဟောဒီ မှန်တင်ခုံပေါ်က ကျောက်ပျဉ်လေးဟာ မိမိတစ်သက်လုံး မြဲ
တိမြတ်နိုးနိုး သုံးစွဲလာခဲ့တဲ့ ကျောက်ပျဉ်လေးပါပဲ။ ဒီကျောက်ပျဉ်လေး
ပေ ၁၆၂၁ ရွှေဘိုသနပ်ခါးအဖြစ်တုံးကြီးကို တင်ပြီးတော့ သွေးပြီး
ဟောဒီပါးပြင်လှလှပေါ်မှာ မှန်နံ့သာခြယ်ကာ သခွဲရတာလည်း အခါခါ
ပဲလေ။

နေ့စဉ် ကျောင်းသွားခါနီးတိုင်း ဒီကျောက်ပျဉ်လေးပေါ်က သနပ်ခါး
ရည်ကျဲလေး လိမ်းပွတ်လို့ အခါခါ အလှပြင်ခွဲရတာလည်း မမောနိုင် မပ
န်းနိုင်ခဲ့ပါဘူးလေ။ အခုတော့...

“ခေါ...ခလော...ဖူး...ရှုး”

ခုတင်ပေါ်က လင်တော်မောင် ကိုကျော်ခေါင်ရဲ့ ပါးစပ်က ဟောက်
သံမျိုးစုံနဲ့ သံစုံတီးဝိုင်းသံကြားလိုက်ရမှ ပဲ အတွေးရေယာဉ်ကြောမျော
နေခဲ့ရာက ဖျတ်ခနဲ သတိပြန်လည်လာခဲ့မိတော့တယ်။

အခု ပစ္စက္ခအခြေအနေမှာ လင်မယားပြတ်စဲလို့ လင်ခန်း မယားခန်း
ဖြတ်ကြရမယ့် အဖြစ်မျိုးနဲ့ ရင်ဆိုင်ကြုံတွေ့နေခဲ့ရပြီပဲလေ။ မိမိလင်
သားကို စွန့်လွှတ်ပြီး တစ်ဖက်လူထံ ဝကွက်အပ်နှံလို့ ကောင်းမလား။ ဒါ
မှ မဟုတ် နှစ်ယောက်အတူတူ ပေါင်းကြမယ့် မယားပြိုင်ဘဝကိုပဲ ခံယူ
ရရင် ကောင်းမလားဆိုတဲ့ ဒွိဟစိတ်တွေနဲ့ လွန်ဆွဲနေတယ်။

နောက်ဆုံးမှာ တော့ မိမိရဲ့ မာနကို ထိပါးလာမယ့် ဒီအပြုအမူမျိုးကို တယ်လိုမှ ခွင့်မလွှတ်နိုင်ဘူးလေ။ ဒီလို သစ္စာမဲ့တဲ့ ယုတ်မာဖောက်ပြား တဲ့ ယောက်ျားကို လောကကြီးအလယ်မှာ ရွှေလက်တွဲလို့ ချစ်ပွဲဝင်မယ့် အစား လောကကြီးထဲက အပြီးအပိုင် နှင်ထုတ်လိုက်တာ အကောင်းဆုံး ပါပဲလို့ ဆုံးဖြတ်လိုက်တယ်။

“ဒုတ်...”

“အား...”

“ဒုတ်...ဒုတ်...ဒုတ်”

ဆိုတဲ့ အသံတွေအောက်မှာ ကျောက်ပျဉ်ရဲ့ ဒဏ်ကို မရှုမလှ ခံစားလို က်ရတဲ့ ရုပ်ပျက်ဆင်းပျက် မျက်နှာကြီးကို ကြည့်ပြီး အားရပါးရ အော် ဟစ်ရယ်မောမိတော့တယ်။

*

(၃)

ဒီနေရာမှာ ခင်ခင်တို့လို အကျဉ်းသူတွေအပေါ် စာနာထောက်ထား၊ ကိုယ်ချင်းစာတရား ထားခဲ့တဲ့ အကျဉ်းဦးစီးဌာနက ညွှန်ကြားရေးမှူးချုပ်ကြီး ဟောပြောဆုံးမခဲ့တဲ့ ဩဝါဒစကားလေးကို နားထဲမှာ အမြဲ ကြား ယောင်မှတ်သားခဲ့မိတယ်။ အဲဒါကတော့...

“အကျဉ်းထောင်ကို ရောက်လာခဲ့ကြတဲ့ အကျဉ်းသား၊ အကျဉ်းသူဆို တာ လူသားများ ပဲ ဖြစ်ပါတယ်။ ကုသိုလ်ကံအကျိုးပေး မကောင်းခြင်း၊ အသိပညာ၊ အတတ်ပညာဆင်းရဲခြင်း၊ ပင်ကိုဗီဇနှင့် အကျင့်စာရိတ္တ အားနည်းခြင်း၊ ပတ်ဝန်းကျင်ရှိ မကောင်းသော လှုံ့ဆော်မှုများကို အသိ မဲ့ ပါဝင်ဆောင်ရွက်မိခြင်း စသည့် အကြောင်းအမျိုးမျိုးကြောင့် အကျဉ်း

ထောင်အတွင်းသို့ ရောက်ရှိလာကြသူများ သည် လူသားများ ၊ မိမိတို့ နှိ
င်ငံသားများ ၊ တိုင်းရင်းသားများ ပင် ဖြစ်သဖြင့် ၎င်းတို့ ၏ လုံခြုံရေး၊
စားဝတ်နေရေး၊ ကျန်းမာရေး၊ အသိပညာတိုးတက်မြှင့်တင်ရေး၊ လူမှု
ရေးနှင့် စိတ်အေးချမ်းတည်ငြိမ်မှု ရရှိရေးတို့ အတွက် အကျဉ်းဦးစီးဌာန
က မင်္ဂလာတရားတော်နှင့်အညီ (Discipline and Welfare) ဖြစ်အောင်
ဆောင်ရွက်လျက်ရှိပါတယ်”

လို့ ဆုံးမသွားခဲ့ပါတယ်။ ဟုတ်ပါတယ်လေ...အကျဉ်းထောင်ဆိုတာ
ရွံ့မုန်းစရာ၊ အော့နှလုံးနာစရာနေရာမှ မဟုတ်ဘဲ။ အကျဉ်းထောင်ထဲကို
ရောက်ရှိလာကြတဲ့ လူသားတွေကို လူသားချင်း စာနာထောက်ထားတဲ့
အသိစိတ်ဓာတ်တွေနဲ့ စောင့်ရှောက်ကူညီပေးနေခဲ့တယ်။

ဥပဒေနှင့်အညီ နေထိုင်ကြသူများ နှင့် နံရံတစ်ချပ်ခြားတွင် ရှိနေ
သော ပါဠိဘာသာအားဖြင့် ‘နရသိန်’ ဟု အမည်တွင် သည့် အကျဉ်း
ထောင်များကို အကျင့်စာရိတ္တ ပြုပြင်ရေးစခန်းများ (Rehabilitation)
အဖြစ် ပြောင်းလဲတည်ဆောက်ပေးနေခဲ့ပါတယ်။

ဒီလို ပြုပြင်ပြောင်းလဲရေးများ တည်ဆောက်ပေးနေချိန်မှာ အကျဉ်း
သားများ ၊ အကျဉ်းသူများအား ရုပ်ပိုင်းဆိုင်ရာနှင့် စိတ်ပိုင်းဆိုင်ရာများ
ပြုပြင်ပြောင်းလဲရေးအတွက် လူမျိုးမရွေး၊ ဘာသာမရွေး လွတ်လပ်စွာ
ကိုးကွယ်ခွင့်ပေးထားပြီး ၎င်းတို့ ၏ မိုက်မြဲမိုက်ကြွေးဒဏ်ကို ပေးဆပ်
နေစဉ်ကာလအတွင်း ၎င်းတို့ ဘဝရှေ့ရေး ရင်အေးရအောင် အသိပညာ
နဲ့ အတတ်ပညာများ သင်ကြားပေးသော အစီအစဉ်များ ပါ ဆောင်ရွက်
လုပ်ကိုင်ပေးနေပါတယ်။

တကယ်တော့ အကျဉ်းထောင်ကြီးထဲကို ရောက်လာခဲ့ကြတဲ့ လူသား
အားလုံးဟာ ဆိုးလို့ မိုက်လို့ ရောက်လာခဲ့ကြသူတွေ မဟုတ်ပါဘူး။

ထောင်ကို ခြင်ထောင်မှတ်ပြီး ခိုး၊ ဆိုး၊ နှိုက် ဒုစရိုက်သမားတွေလို သံသရာမလည်အောင် ကိုယ့်စိတ်ကို ကိုယ် ချိုးနှိမ်တားဆီး ထိန်းချုပ်နိုင် အောင် အလုပ်လေ့ကျင့်ပေးခြင်း ဖြစ်ပါတယ်။

အမှတ်မထင် ဖြစ်ပေါ်လာခဲ့တဲ့ လောဘ၊ ဒေါသ၊ မောဟ ဆိုတဲ့ စိတ် အသိကို လွတ်ပြီး သတိသမ္ပဇဉ်ကို မထိန်းချုပ်နိုင်လို့ ပြစ်မှုပြစ်ဒဏ်ဖြစ် ပွားပေါ်ပေါက်ခဲ့ကြရတာပါ။ ဒီလို မထင်မှတ်တဲ့ အခြေအနေပေါ် မူတည်ပြီး ထောင်ထဲကို ရောက်လာခဲ့ကြပြီး အကျဉ်းထောင်က ပြဋ္ဌာန်းထားတဲ့ ထောင်စည်းကမ်း၊ ထောင်ကျင့်ဝတ်တွေကို ခြေသုတ်ပုဆိုး မြွေစွယ်ကျိုးလို လိုက်နာကျင့်သုံးကြရပါမယ်။

ဒါမှ လည်း ထောင်ထဲမှာ အေးအေးချမ်းချမ်းနဲ့ တည်တည်ငြိမ်ငြိမ် နေနိုင်ကြမှာ ဖြစ်တယ်။ ချမှတ်ထားတဲ့ ထောင်ဥပဒေစည်းကမ်းတွေကို မလိုက်နာဘဲ ကဏ္ဍာကောစ လုပ်နေကြမယ် ဆိုရင်တော့ ထောင့်အပြင် တန်းဆိုတာတွေနဲ့ ဘောင်ကွပ်ထိန်းချုပ်ထားတာကို ခံကြရမှာ မလွဲဧကန်ပါပဲလေ။

ဒါကြောင့်လည်း မှ `ကြီးခင်ခင်ရယ်လို့ ထောင်ထဲက အကျဉ်းသူများကြားမှာ စည်းကမ်းကောင်းမွန်မှု၊ အနေအထိုင်ကောင်းမွန်မှု၊ အလုပ်အကိုင် မခိုမကပ်ဘဲ ပေးအပ်လာတဲ့ တာဝန်အပေါ်မှာ ကျေပွန်အောင် ထမ်းဆောင်တတ်မှုတွေကြောင့် ရှစ်မှတ်ဗာရာအဆင့်ကနေ (၁၂)မှတ် ဗာရာအဆင့်ထိ တိုးတက်လာခဲ့ပါတယ်။

အကျဉ်းထောင် အာဏာပိုင်တို့ ရဲ့ လက်တိုလက်တောင်း ခိုင်းစေရာမှာ ယုံကြည်စိတ်ချရတဲ့ လက်ကတုံးတောင်ပေး ဖြစ်လာခဲ့ပါတော့တယ် ။ ဒီအခါမှာ အကျဉ်းသူအချင်းချင်းအပေါ် နိုင်ထက်စီးနင်း စီမံအုပ်ချုပ်ခိုင်းစေခြင်းမပြုဘဲ သမာသမတ်ကျအောင် မဇ္ဈိမပဋိပဋ္ဌာ အလယ်အလ

တ်လမ်းစဉ်ကို ကျင့်ကြံဆောင်ရွက် နေထိုင်လာခဲ့တယ်။

ဒီလိုနဲ့ တန်းစီးတစ်ယောက် ထောင်လွှတ်ရက်စေ့လို့ လွတ်မြောက် သွားခဲ့ချိန်မှာ တော့ မှဲ့ကြီးခင်ခင်အတွက် မရည်ရွယ်ဘဲ စော်ကဲမင်းဖြစ် သလို မထင်မှတ်ဘဲ တန်းစီးရာထူးနေရာကို ထိုက်ထိုက်တန်တန် ရရှိသွားခဲ့ပါတော့တယ်။

တန်းစီးဆိုတဲ့ ဂုဏ်ပုဒ်ကို ချီးမြှင့်မြှောက်စား ခံရချိန်မှာ တော့ တန်း စီး မှဲ့ကြီးခင်ခင်ရယ်လို့ အကျဉ်းသူတွေကြားမှာ ရေပန်းစားလာခဲ့ပါ တော့တယ်။ အခြား တန်းစီးတွေနဲ့ မတူတဲ့ အချက်ကတော့ မှဲ့ကြီးခင်ခင်ဟာ အကျဉ်းထောင်ကို အကျဉ်းသူအသစ်အဖြစ်နဲ့ စတင်ရောက်ရှိလာ ကတည်းက ပြင်ပမှာ နေထိုင်ခဲ့တဲ့ ရွှေထီးဆောင်းဘဝတွေကို မေ့ပစ်ခဲ့ပြီးလောဘ၊ ဒေါသ၊ မောဟဆိုတဲ့ ဝတ်ရုံလွှာကြီးကို အပြီးအပိုင် ချွတ်ခွာထားခဲ့တော့တယ်။

ဘယ်နေရာ၊ ဘယ်အချိန်၊ ဘယ်အလုပ်ကိုပဲ လုပ်ရလုပ်ရ မိမိခံယူ ထားခဲ့တဲ့ ခံယူချက်ကတော့ ‘ပြစ်မှုကြွေးကို ချွေးနှင့်ဆပ်မည်’ ဆိုတဲ့ အ သိစိတ်ဓာတ်နဲ့ အမြဲ နှလုံးသွင်းထားခဲ့လို့ ပဲ ဖြစ်ပါတယ်။ ဒါကြောင့် ပေး အပ်လာတဲ့ တာဝန်အပေါ် ခိုင်းစေလာတဲ့ အလုပ်အပေါ် မညည်းမညူ မ ခိုမကပ်ဘဲ အမြဲတာဝန်ကျေခဲ့သူ ဖြစ်ပါတယ်။

ထောင်ထဲက ရွက်ကြမ်းရေကျိုတွေ ကြားထဲမှာ တော့ တန်းစီးမှဲ့ . ကြီးခင်ခင်ရဲ့ ကိုယ်လုံးကိုယ်ပေါက် အချိုးအဆစ် ပြေပြစ်မှု၊ ဖြူစင်ဝင်း တ်လှပချောမွေ့တဲ့ အသားအရေ လှပမှု၊ ရုပ်ရည်ရူပကာ ချောမောလှပမှု တွေဟာ အများ ရဲ့ ကြည်ညိုလေးစားမှုကို ခံယူထိုက်သူ ဖြစ်လာခဲ့ပါတ ယ်။

တန်းစီးတာဝန်ကို ယူလာခဲ့ပြီဆိုတော့ တာဝန်တွေက ပိုကြီးလာပါ

တယ်။ နံနက်ထောင်ဖွင့်သံချောင်း ဒေါင်ဒေါင်ဒေါင်ဆိုတဲ့ သံချောင်းခေါက်သံကြားလိုက်တာနဲ့ မျက်နှာသစ်၊ သွားတိုက်ဖို့ ရေကန်ဆီ အလှအယက် တိုးထွက်ကြစဉ်မှာ ပြဿနာမဖြစ်ပွားရအောင်၊ ခိုက်ရန်မဖြစ်ပွားရအောင် အထူးကြပ်မတ် ဆောင်ရွက်ရပါတယ်။

မိန်းမသားတွေချည်း နေထိုင်တဲ့ ကမ္ဘာလေးမို့ ပစိပစပ်များ တတ်တာ၊ တစေ့တစောင်း စောင်းမြောင်းပြောတတ်တာ၊ မနာလိုစိတ်နဲ့ အတင်းပြောတတ်တာတွေဟာ မကြာခဏ ကြုံခဲ့ရဖူးပါတယ်။

ဒါပေမဲ့ ဘယ်လိုပဲ မကျေနပ်ချက်တွေ ရှိနေပါစေ အုပ်ချုပ်သူထောင်အမှုထမ်းများ ထံ မရောက်ဘဲ အောက်ခြေနေရာမှာ ပဲ တန်းစီးမှဲ့ကြီးခင်ခင်ရဲ့ အဆုံးအဖြတ်ပေါ် ကျေနပ်စွာ ခံယူခဲ့ကြတာကြောင့် ကြီးတဲ့ အမှုငယ်စေ၊ ငယ်တဲ့ အမှု ပပျောက်စေခဲ့ရတာတွေဟာ သူမတို့ အပေါ် ကိုင်တွယ်တဲ့ တန်းစီးရဲ့ ပါးနပ်မှုကြောင့်ပါပဲ။ ထောင်ထဲမှာ အာဏာအရှိဆုံးဟာထောင်မှူး။ ထောင်ပိုင်တွေ ဖြစ်ပေမယ့် အကျဉ်းသူတွေအပေါ်မှာ အာဏာရှိပြီး ဩဇာလွှမ်းမိုး ခြယ်လှယ်နိုင်တာ တန်းစီးပါပဲ။

နံနက် ထောင်ဖွင့်ပြီးသွားလို့ ရေကန်မှာ မျက်နှာသစ်ခြင်း၊ သွားတိုက်ခြင်းတွေ ပြီးပြန်တော့ မိလ္လာချောင်မှာ အခင်းကြီး အခင်းလေး သွားနိုင်ဖို့ သက်ဆိုင်ရာ မိလ္လာဘုတ်ကိုင်တွေက ကြပ်မတ်ဆောင်ရွက်နေတာကို လိုက်လံစစ်ဆေး ကြည့်ရှုရပြန်တယ်။ မိလ္လာချောင်ဆိုတာ လူတကာရဲ့ အစာအိမ်က စွန့်ပစ်တဲ့ အညစ်အကြေးကို သန့်ရှင်းအောင် စီမံပေးရတဲ့ နေရာဌာနဖြစ်ပါတယ်။

ဟိုတုန်းက မိလ္လာသွားကြရသူတွေအတွက် အုတ်ခုံလေးတွေပေါ်မှာ ဂန်ဖလားထဲ ဖွဲ့ပြာထည့်ခံပြီး မိလ္လာချောင်ဆိုပေမဲ့ ပြင်ပမှာ ရှိတဲ့ အများတကာသုံး အိမ်သာတွေထက် သာပါတယ်။ မိလ္လာချောင်တစ်ခုလုံး

ထုံးဖြူဖြူဖွေးဖွေး သုတ်ထားတဲ့ အနံ့အသက်ပျောက်စေဖို့ ဖိနိုင်ဆေးရည် ဖျန်းပေးထားပါတယ်။ မိန်းမသားချင်းမို့ လွတ်လွတ်လပ်လပ် သွားလာနိုင်ကြပေမယ့် အရှက်တရား၊ အကြောက်တရား ကြီးတတ်သူတွေအတွက် အခက်အခဲ ရှိပါတယ်။

ဒါပေမဲ့လည်း ကြာကြာ မအောင့်ထားနိုင်တော့ ဇွတ်မှိတ်ပြီး သွားခဲ့ရတာပါပဲ။ နောက်တော့လည်း ကျင့်သားရပြီး ရိုးသွားခဲ့တာပါပဲ။ ခုနောက်ပိုင်းတော့ ထောင်တွေမှာ တိုးတက်နေပါပြီ။ မိလ္လာပုံးထဲမှာ ထိုင်ပြီး အခင်းကြီး အခင်းလေး သွားကြရတာမျိုး မဟုတ်တော့ဘဲ ရေလောင်း အိမ်သာတွေ တည်ဆောက်စီမံပေးထားခဲ့ပါပြီ။ ရေကိုလည်း ပိုးမွှားတွေ ရောပြွမ်းနေတဲ့ ရေကန်ထဲက ရေကို ခပ်ယူသုံးစွဲနေရာမှ သောက်ရေသန့်စက်ရုံတွေ တည်ဆောက်ပြီး သောက်ရေသန့်ဘူးတွေ အခန်းတိုင်းမှာ စနစ်တကျ ထားရှိပေးထားခဲ့ပါတယ်။

အားလုံးဝေယျာဝစ္စတွေ ပြီးစီးသွားချိန်မှာ တော့ အားလုံးအိပ်ဆောင်ရှေ့မှာ စုရုံးစေပြီး တန်းစီးမှဲ့ကြီးခင်ခင်က အလုပ်ဆိုင်းအလိုက် တာဝန်ခွဲဝေပေးရပါတယ်။ တောင်ယာ တာဝန်ကျသူတွေကလည်း အိပ်ဆောင်ဘေးတောင်ယာတဲမှာ ပေါင်းသင်၊ မြက်နုတ်၊ ရေလောင်း စတဲ့ တောင်ယာအလုပ်တွေ လုပ်ရပါတယ်။ အိပ်ဆောင်ဝန်းကျင် သန့်ရှင်းရေးအတွက် တံမြက်စည်းလှည်းတဲ့ ဘုတ်က လှည်းကျင်းရပါတယ်။ သက်ကြီးရွယ်အို ထောင်ကျသူတွေကိုတော့ အမှိုက်ကောက်၊ အိပ်ဆောင်ဖုန်သုတ် အဆင့်လောက်ပဲ ခိုင်းထားပါတယ်။ တန်းစီးမှဲ့ကြီးခင်ခင်ရဲ့ အလုပ်တာဝန် ခွဲဝေပေးမှုအပေါ် စောဒကမတက်ကြဘဲ အားလုံးက ကျေနပ်စွာ လိုက်နာပြီး လုပ်ဆောင်ခဲ့ကြပါတယ်။

ညနေပိုင်းရုံးပြန်ချိန်မှာ ရောက်လာကြတဲ့ ထောင်ကျသစ် အကျဉ်းသူ

တွေကိုလည်း ကြိုဆိုပြီး သင့်လျော်တဲ့ နေရာထိုင်ခင်း စီစဉ်ပေးရပါတယ်။ ထောင်ပိတ်ပြီးစီးသွားလို့ ဂတ်မကြီးပေါ်က ထောင်ပိတ်သံချောင်းရှည် ခေါက်ပြီးတာနဲ့ အိပ်ဆောင်အသီးသီးမှာ ညဘက် ဘုရားဝတ်တက်ကြရပါတယ်။ ဒီအချိန်မှာ တန်းစီးမှဲ့ကြီးခင်ခင်ကိုယ်တိုင် ဦးဆောင်ပြီး ဘုရားရှိခိုးကန်တော့ခန်းကို ရွတ်ဖတ်ပူဇော်ခဲ့တယ်။

“ဩကာသ...ဩကာသ...ဩကာသ...ကာယကံ၊ ဝစီကံ၊ မနောကံ သဗ္ဗဒေါသ ခပ်သိမ်းသော အပြစ်တို့ ကို ပျောက်ပါစေခြင်း...အကျိုးငှာ...ပထမ၊ ဒုတိယ၊ တတိယ...တစ်ကြိမ်၊ နှစ်ကြိမ်၊ သုံးကြိမ်မြောက်အောင်...”

အောင်မြင်ခန့်ညားတဲ့ အသံဩဇာနဲ့ ပြည့်စုံတဲ့ မှဲ့ကြီးခင်ခင်ရဲ့ ဦးဆောင်ရွတ်ဆိုမှုကို ကျန် အကျဉ်းသူအားလုံးက နောက်မှ လိုက်ဆိုကြရတယ်။ ဒီလို နေ့စဉ် ထောင်ထဲမှာ ဘုရားဝတ်တက်သည့်အကျင့်ကို ရှေးပဝေသဏီကပင် ပြုလုပ်ဆောင်ရွက်ကြလေ့ ရှိပါတယ်။ ပြင်ပမှာ စားဝတ်နေရေး ဒုက္ခတွေနဲ့ လုံးပမ်းနေခဲ့ကြသူတွေအတွက် ထောင်ထဲမှာ နေ့စဉ်ဘုရားရှိခိုးနိုင်အောင် အလေ့အကျင့် လုပ်ကိုင်ဆောင်ရွက်ပေးထားတာကြောင့် ဘယ်လိုပဲဖြစ်ဖြစ် ငရဲတစ်ပိဿထဲက ကုသိုလ်တစ်ပဲတော့ ရကြမှာ မလွဲဧကန်ပါပဲ။

ခုခေတ်ချိန်မှာ တော့ ပြင်ပမှာ ဖွင့်လှစ်နေကြတဲ့ တရားစခန်းတွေလိုပါပဲ။ အကျဉ်းထောင်ထဲမှာ လည်း (၁၀)ရက်တရားစခန်း ဖွင့်လှစ်တရားပြခြင်း လုပ်ဆောင်ပေးနေတဲ့ ‘ဓမ္မဟိတသုခဂေဟာ’ ဆိုပြီးတောင် လစဉ်တရားစခန်းတွေ ကျင်းပပေးနိုင်ခဲ့ပြီလေ။

ဘယ်လိုပဲဖြစ်ဖြစ်ပေါ့လေ...တန်းစီး မှဲ့ကြီးခင်ခင်တို့လို တန်းစီးတစ်ယောက်အနေနဲ့ မျက်စိလည် လမ်းမှား ဝင်ရောက်လာကြတဲ့ နရသိန်စံ

အိမ်ထဲကနေ ချစ်ဇည့်သည် ကိုလူးဆိုးများကို နွေးထွေးစွာ ကြိုဆိုနေခဲ့
တော့တယ်။

တကယ်တော့ လူဆိုတာ မကောင်းတာလုပ်ရင် မကောင်းတာ ဖြစ်မ
ယ်။ ကောင်းတာလုပ်ရင် ကောင်းတာဖြစ်ကြမှာ ဓမ္မတာပါပဲ။ မိမိကိုယ်
ကျင့်တရားကို စောင့်ထိန်းပြီး လောဘ၊ ဒေါသ၊ မောဟ ဆိုတာတွေကို မ
ဖောက်ဖျက်မိအောင် ထိန်းသိမ်းနိုင်ကြမယ်ဆို
ထောင်တွေပိတ်သိမ်းရမှာ ပါ။ ဒီလို မထိန်းသိမ်းနိုင်ဘဲ ဒုစရိုက်တွေ
ကျူးလွန်နေကြမယ် ဆိုရင်တော့ ထောင်တံခါးကြီးဖွင့်လို့ ကြိုဆိုနေမှာ
အသေအချာပါပဲလေ။

စိုးဝေ

*